

Tiểu Thụ Rau Câu Nhà Tôi

Contents

Tiểu Thụ Rau Câu Nhà Tôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	29
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	37
27. Chương 27	39
28. Chương 28: Pn1	41
29. Chương 29: Pn2: Sinh Nhật	42

Tiểu Thụ Rau Câu Nhà Tôi

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, khoa học viễn tưởng, hiện đại, âm áp, hài, chủ công, người x người ngoài hành tinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-rau-cau-nha-toi>

1. Chương 1

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cái này... không phải hổ, cũng sẽ không lột hổ, muốn tiến thì tiến, không muốn tiến thì không tiến

~=====

Tôi là Trần Tiền, nam, 25 tuổi, độc thân, một nhân viên văn phòng bình thường.

Trong thành phố bận rộn này, cuộc sống cũng như tiền lương và vẻ ngoài của tôi đều bình thường như nhau, nhưng vào cái đêm khuya vắng trong vườn hoa khu chung cư ấy, cuộc đời của tôi đã hoàn toàn rẽ sang một hướng khác.

“Không được nhúc nhích! Ăn cướp đây!”

Nương theo một tiếng kêu run rẩy nho nhỏ, nó xuất hiện trước mặt tôi.

Một con dao rọc giấy xì cùn chìa vào ngực tôi. Thứ đang cầm dao là một cái xúc tu phát quang nho nhỏ.

Tôi không bị cận thị, thị lực rất tốt sau khi mổ laser, đèn đường ở khu chung cư rất sáng — đương nhiên, cho dù đèn đường không sáng thì tôi vẫn có thể nhìn thấy nó rõ mồn một.

Trước mắt tôi là một con sứa cao hơn tôi một cái đầu, cực to, tròn tròn mập mập và còn phát ra ánh sáng.

Mắt nó rất to, ngập nước, nhìn tôi chằm chằm: “Tôi không phải sứa!”

Tôi nghĩ ngợi một chút, cũng đúng, chưa thấy qua con sứa nào có mắt to như vậy... Chẳng lẽ là bạch tuộc ư?

“Tôi cũng không phải bạch tuộc!” Giọng nói nho nhỏ run rẩy kích động, “Không được vũ nhục huyết thống của tôi!”

Tôi mỉm cười, đưa tay gỡ con dao của sinh vật kia xuống: “Bớt giỡn, mày đến từ đài truyền hình nào thế? Chương trình kiểu này đã không còn thịnh nữa rồi, lượt xem sẽ không cao đâu.”

“Tôi không phải...” Nó thoát trông như sắp khóc, thân thể mềm mại phần đó đó run rẩy kịch liệt rồi héo queo, “Tôi cóc chơi với anh nữa!”

Tôi vứt con dao rọc giấy vào thùng rác, quay đầu thấy sinh vật bị thu nhỏ lại, có chút không đành lòng: người ta cũng là làm việc, mình không phối hợp như vậy thì có khi nào nó sẽ bị cấp trên trách mắng không nhỉ?

“Nói cho anh biết tôi không phải là chương trình điện ảnh đâu đó!” Thân thể nó dài ra, phe phẩy mấy xúc tu phát ra ánh sáng xanh lam nhàn nhạt trên đầu, khiến tôi phải ngẩng cao đầu mới nhìn được, “Anh là cái người gì mà nói hoài không hiểu vậy hả?!”

Tôi chợt giật mình: chờ một chút, sao nó biết được suy nghĩ của mình?

“Tôi biết đó.” Nó lại thu nhỏ xuống một tí, giọng nói nhỏ lộ ra chút đắc ý, “Tôi không phải con người đâu ~”

Tôi mở to hai mắt, dựa vào ánh sáng phát của nó để xem đồng hồ đeo tay một chút: Tuyệt vời. 12 giờ 12 phút khuya. Mình mộng du rồi.

Tôi nghiêng người lách qua nó: “Cho qua cái coi.”

Nó có vẻ sững sốt một chút, sau đó lập tức kêu lên ngay phía sau tôi: “Cái anh này... bị làm sao vậy?!”

Tôi vô cảm đi tiếp: Lâu rồi chưa mơ thấy giấc mơ nào kì cục như này, nếu như lúc tỉnh lại còn nhớ rõ thì mai vô kể cộng sự nghe chơi.

Cổ đột nhiên bị vật gì vậy cuốn lấy: lạnh buốt, trắng nõn, phát sáng màu xanh da trời nhạt.

Giọng nói nhỏ xú cười âm hiểm: “Bây giờ anh không có nằm mơ đâu.”

“Tít tít tít tít...”

Tôi đau khổ thò tay lục lọi tìm đồng hồ báo thức để tắt chuông, sẵn tiện ném ra ngoài.

“Anh làm gì vậy a?!”

Một âm thanh nho nhỏ vang lên bên cạnh, còn mang theo đau đớn và uất ức tột độ.

Tôi quần quai mở mắt ra, một đôi mắt to ướt sũng sừng vù ngay trước giường tôi.

Mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây.

Tôi nhắm mắt lại ngủ tiếp: quả nhiên là không nên luôn làm việc tăng ca mà, thiếu ngủ quá rồi.

“Sao anh lại như vậy a?!”

Âm thanh nho nhỏ đã biến thành tiếng khóc nức nở, sục sục ngay bên tai tôi: “Đánh người cũng không chịu xin lỗi... Tôi nói là anh không phải đang nằm mơ mà... Sao anh lại như vậy a...”

Tôi bị nó nhao nhao không cách nào ngủ được, dứt khoát xốc chăn ngồi dậy.

Rèm cửa sổ được kéo lên, 7 giờ, trời đã rất sáng, từng chùm nắng chiếu rọi vào.

Đôi mắt to ủy khuất đang nhìn xuống cái gì đó.

Tôi quan sát kĩ lưỡng một hồi, mới phát hiện nó đang ngấm mớ xúc tu đang dây dưa của mình —— thứ đã biến thành trong suốt dưới ánh mặt trời.

“Tôi không phải mơ mà...” Nó thút thít xoắn xúc tu mà lảm bảm, “Làm sao như vậy được...”

Tôi ngơ ngác néo mình một cái.

Đau bỏ xừ, đau vô cùng chân thực.

Vì vậy tôi càng thêm ngơ ngác.

2. Chương 2

“Tôi phải đi khiếu nại!”

Nó rất tức giận, múa may năm cái xúc tu trên đầu.

Sau khi buông rèm cửa, thân thể nó hiện lên rất rõ ràng, tôi có thể trông thấy hết toàn bộ quá trình bành trướng cấp tốc của nó rất rõ rệt: tựa như bóng ngô trong siêu thị, lúc đầu chỉ nhỏ xíu nằm trong túi, sau

khi lấy ra khỏi lò vi sóng thì nở ra một bao to —— chỉ có điều nó không có nổ lốp bốp, cũng không có hơi nóng toả ra.

“Đó là cái gì?” Xúc tu của nó dừng tại không trung, mắt to ngập nước hiếu kỳ nhìn tôi chăm chăm, “Bỗng ngô là cái gì? Cái gì mà nổ... Vũ khí hả?”

Má bên phải của tôi co giật một chút: “Không phải... mời mày nói tiếp.”

“Ừm.” Nó gật gật quả đầu tròn vo thật to, xúc tu tiếp tục múa may những động tác vừa dừng lúc nãy, “Tôi nhất định phải khiêu nại Hiệp hội người tiêu thụ Hành tinh mới được! Sao có thể như vậy a?! Tự nhiên lại nhét khách hàng vào một hành tinh chưa khai hoá, dã man, không có nhận thức! Tôi nhất định phải kiện cho chúng nó phá sản!”

Chưa khai hoá, dã man, không có nhận thức... Các cơ mặt của tôi lại co giật vô kiểm chế một lần nữa.

“Hành tinh này thật là đáng sợ!” Nó cúi đầu nhìn tôi, khoác một cái xúc tu màu xanh da trời lên vai tôi, ngửi khí đầy thương xót, “Sao các anh có thể sinh tồn trong hoàn cảnh môi trường đầy khắc nghiệt như thế này được chứ?”

“... Trước tiên hãy bàn về vấn đề của mày cái đã.” Tôi cố gắng không chế biểu cảm của mình, âm thầm cảnh cáo bản thân: không được đánh, nhất định không được đánh, phải ôn hòa, nhất định phải ôn hòa...

Nó thu xúc tu về, tiếp tục vẩy vẩy trên đầu: “Người hành tinh Tasi mỏng manh yếu đuối như tôi thế này làm sao có thể chờ đợi cứu trợ vũ trụ đến cứu kịp đây?! Trời ạ! Đồ ăn! Thức uống! Mạng truyền thông vũ trụ! Phi thuyền Kira số lượng có hạn mới sản xuất! Với cả tài khoản trò chơi mới cày lên cấp 120 của tôi nữa! Tại sao bọn nó lại đối xử với tôi như vậy?! Làm sao lại có thể như vậy a?!”

“Xoảng!”

Nó im lặng, trong nháy mắt thu nhỏ lại bằng kích cỡ quả bóng rổ, các xúc tu co cụm run rẩy, đôi mắt ngập nước kính hãi nhìn tôi, giọng run rẩy nâng lên một quãng C trưởng: “Anh... anh... anh... anh... anh... anh... anh đang làm gì vậy...?”

Tôi băng qua đám thủy tinh vỡ trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn nó cười cười: “Mày có thể chờ anh trở về rồi thảo luận tiếp được không? Anh mày – trẻ – giờ – làm – rồi!”

Thực thể chứng minh, người ngoài hành tinh vĩnh viễn không đáng sợ bằng boss của bạn, người ngoài hành tinh chỉ cần quãng một cái ly thủy tinh là có thể đối phó, mà đối mặt với boss thì... người bị đối phó vĩnh viễn đều là bạn.

Khi tôi về đến nhà thì nó vẫn còn cuộn mình trên ghế sofa trong góc phòng, nhìn chăm chăm vào mảnh thủy tinh thấy mà thương.

“Đây là giam cầm bất hợp pháp.” Nó nhỏ giọng lầm bầm, mắt to ướt sũng.

Tôi nhún nhún vai, xoay vào nhà bếp ấy chửi ra.

Nó nỗ lực lách vào góc hẻo lánh, ánh sáng xanh phát ra mạnh mẽ: “Gây tổn thương thân thể người ta là vi phạm Luật Hành tinh đấy!”

Tôi buồn cười cảm chửi nhìn nó: nó càng biến nhỏ hơn, trông như một cái rau câu nhỏ trơn tuột vậy.

Nó ủy khuất dùng xúc tu che mắt, bộ dạng cam chịu số phận: “Anh sẽ phải hối hận... Anh nhất định sẽ phải hối hận...”

“Xi...” Tôi nhịn không được cười ra tiếng, tiến lên, hai tay nâng nó lên.

Rất lạnh, cũng rất mềm mại —— cảm giác cũng rất giống rau câu.

Chắc là tôi đã dọa nó rồi, nó run rẩy không ngừng, đến khi bị tôi đem đặt trên sofa cũng chẳng phát hiện ra.

Dọn xong mớ thủy tinh, tôi ngồi xuống đối diện nó.

Nó run như cây sậy, đôi mắt long lanh ánh nước trộm nhìn tôi qua khe xúc tu.

“Anh không làm hại mày đâu.” Tôi cười cười vỗ về, “Tuy rằng lúc đầu mày định dùng dao rọc giấy trần lột anh, sau đó thôi miên anh, không được sự cho phép của anh mà tự tiện xông vào nhà anh, đồng thời chửi bới hành tinh của anh trước mặt anh, lại luôn nhìn trộm suy nghĩ của anh, còn hại anh đi làm muộn hôm nay khiến toàn bộ tiền thưởng của anh bị ngâm nước nóng — nhưng mà, anh sẽ không hại mày đâu. Anh còn có thể cho mày tạm thời tá túc ở nhà anh đây. (thân là độc giả mười năm trung thành của Thế giới khoa học viễn tưởng Thăm dò đĩa bay , còn gì tuyệt vời hơn việc nuôi dưỡng người ngoài hành tinh trong nhà chứ?).”

Nó run rẩy thêm một chập nữa, sau đó nơm nớp lo sợ, thả xúc tu xuống. Mắt to đầy nước của nó dừng lại trên người tôi, giọng nói nghẹn ngào: “Anh là người tốt...”

“Cơ mà, anh có mấy yêu cầu sau đây.” Tôi giơ ba ngón tay lên, “Thứ nhất, không được đọc lên suy nghĩ của anh nữa; thứ hai, không được biến lớn như vậy nữa; thứ ba, phải nói cho anh biết về hành tinh của bọn mày.”

Nó cảnh giác nhìn tôi: “Tôi tuyệt đối sẽ không bán đứng hành tinh mẹ đâu!”

Cơ mặt tôi lại giật giật một chút, đang định nói tiếp, chợt nghe thấy một âm thanh kì lạ vang lên — tựa như tiếng hút thạch rau câu ra khỏi vỏ nhựa vậy.

Sau đó ánh sáng trên người nó biến thành màu hồng phấn.

“Cái kia...” Nó cúi đầu, chỉ để tôi trông thấy một quả đầu tròn vo, “Nếu như bao ăn ở luôn thì tôi sẽ đồng ý...”

“Được!”

3. Chương 3

Nó nhìn núi đồ ăn nhỏ trước mặt, từ mì ăn liền đến sủi cảo đông lạnh.

Nó lấy hai xúc tu phần phần lật qua lật lại quả núi nhỏ, lăm bằm hai tiếng xem thường, không chịu mở bao giấy ra.

Tôi hơi đau đầu hỏi nó: “Rốt cuộc mày ăn cái gì?”

Nó nhìn tôi, con mắt ướt sũng, thẹn thùng xoắn xúc tu: “...”

“Mày vừa nói gì?” Tôi không nghe rõ cho lắm.

“Tôi nói...” Nó rút nhỏ một vòng nữa, ánh sáng hồng phấn dần dần bao trùm nó, “Anh có tiền xu không?”

Tôi mò mò trong túi tiền, lấy một đồng đưa cho nó: “Mày nói đến cái này sao?”

Nó nũng nịu chớp mắt mấy cái: “Không phải cái này... Là cái loại nhẹ hều nhỏ xíu ấy...”

Hiểu rồi, là đồng xu mệnh giá một đồng.

Nó nhìn đồng xu của tôi đăm đũa, kích động run toàn thân: “Có thể cho tôi không?”

“Ừ, nè.” Tôi gật đầu, hiếu kỳ hỏi nó, “Mày cần tiền xu để làm gì thế?”

Nó xoắn lấy đồng xu, mắt to ngập nước chớp chớp: “Ăn á.”

“Mày ăn cái này hả? !” Tôi vô cùng kinh ngạc.

Nó gãi gãi đầu, liếc mắt nhanh về quả núi đồ ăn nhỏ, trả lời tỉnh bơ: “Đúng vậy! Hành tinh của các anh chỉ có mỗi cái này là ăn được thôi!”

Tôi không đỡ được, chỉ có thể ngồi yên một bên xem nó ăn.

Nó cẩn thận lấy hai xúc tu cầm tiền xu, sau đó vươn xúc tu thứ ba ra để chà sát bề mặt đồng xu.

“Mày đang làm gì đó?” Tôi hỏi.

“Làm sạch đồ ăn.” Nó đáp.

“Hả?”

Nó ngừng tay, nghiêm túc nói với tôi: “Anh không biết sao? Phải tẩy rửa đồ ăn trước khi ăn, không thì sẽ bệnh đó!”

“...” Tôi câm nín.

Nó tiếp tục “làm sạch” đồ ăn, làm xong mặt này liền trở qua mặt khác.

Đồng tiền xu 98 sau quá trình tẩy rửa của nó đã trở nên sáng choang. Nó cầm lấy tiền xu đưa tới trước mắt.

Tôi còn chưa kịp thấy nó mở miệng thì đồng xu đã biến mất tiêu.

Ánh sáng trên nó trong nháy mắt chuyển thành màu tím, sau đó chậm rãi khôi phục thành màu xanh phấn.

“Ngon quá ~” Xúc tu của nó tụt lại trên đầu mà nhảy nhót lần nữa, mắt to nhắm lại như đang tận hưởng.

Tôi chống cằm hỏi nó: “Muốn nữa không?”

Nó lập tức mở mắt ra, nhìn tôi đầy mong đợi: “Tôi được ăn thêm một đồng nữa sao?”

Tôi gật đầu, đưa nó một đồng xu nữa.

“Anh...” Nó nghẹn ngào, ánh mắt long lanh, “Anh là người tốt...”

Nhìn động tác “tẩy rửa” của nó, tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Mày đến Trái Đất bao lâu rồi?”

Nó suy nghĩ một chút, trả lời: “Ừm, hai ngày vũ trụ... Là hai tuần theo cách nói của người Trái Đất các anh đấy.”

“Vậy mày giải quyết vấn đề ăn uống lúc trước như thế nào?”

Màu hồng phấn nhất thời bao lấy thân thể nó, động tác của nó cũng chậm lại. “Nhất định phải trả lời sao?” Nó đáng thương nhìn tôi.

Tôi nhìn nó run rẩy co cụm như một viên rau câu trên ghế, chợt hiểu ra tâm trạng của những kẻ thích đùa mấy vật cứng đáng yêu như này: “Không thể trả lời sao?”

“Cũng không phải không thể trả lời...” Nó xoắn xoắn xúc tu, đảo mắt tới lui, “Tôi... ừm... tìm được đó...”

“Tìm được á?”

“Ừ thì... Trên mặt đất sẽ có nè, dù sao cũng không có ai muốn, nên tôi...” Giọng nó càng ngày càng nhỏ, dần dần biến mất.

“Vậy sao mày lại đánh cướp anh?”

Nó len lén liếc mắt nhìn tôi, nói lảm bảm không rõ: “Lúc sau... không tìm được nữa...”

4. Chương 4

Sau khi nuốt chửng sáu xu tiền, cuối cùng nó cũng lắc lắc xúc tu từ chối đồng xu tôi đưa qua.

Tôi dọn đồng đồ ăn trên bàn trở lại nhà bếp xong thì thấy nó đã nhắm mắt cuộn lại một cục trên ghế sofa mềm mại, ánh sáng xanh lam toả ra ổn định trên thân thể.

Tôi nhẹ nhàng chọt chọt quả đầu tròn mềm của nó, hỏi: “Mày làm sao vậy?”

Nó xoay người một chút, không hề mở mắt, vươn xúc tu ra bảo vệ đầu, kêu lên oai oái: “Đừng đụng tôi nha... Tôi muốn điều dưỡng thân thể...”

“Là ngủ đó hả?” Tôi thu ngón tay, gật đầu tỏ vẻ hiểu, “Sau khi mày đến Trái Đất vẫn không nghỉ ngơi cho tốt à?”

Nó khẽ hừ, thu xúc tu trên đầu về rồi cùng những xúc tu khác ôm lấy mình thành một viên tròn, sau đó không hề nhúc nhích.

“Ế? Mày ngủ ở đây sao?” Tôi khó xử nhìn nó thu lại thành quả bóng bàn — Biển nhỏ như vậy... lỗ đầu quên mất, đặt móng ngồi vào trên người nó thì làm sao đây? Coi chừng chiến tranh giữa các vì sao nha!

Nó chẳng chịu hừ lấy một tiếng, để mặc tôi mặt ủ mày chau nhìn nó như nhìn cái rau câu trơn mềm bóng bóng...

Chờ một chút!

Tôi nhớ rồi, có một thứ nhất định sẽ rất thích hợp với vóc dáng của vị khách ngoài hành tinh này...

“Ồ... Đây là đầu vậy?” Nó mơ màng mở mắt hỏi.

Tôi nhìn đồng hồ, thời gian “điều dưỡng thân thể” của nó không lâu cho lắm, chỉ hai tiếng rưỡi đồng hồ mà thôi.

“Parace sao... À không, ở đây hẳn gọi là nhựa nhỉ... Đây là cái gì?” Xúc tu xanh phấn gồ nhẹ vào vách của vật trong suốt, nó hoang mang mở to mắt nhìn tôi.

Tôi ha hả cười, nâng nó cùng vật nhỏ kia lên.

Chuyển động mạnh có lẽ khiến nó sợ, ánh sáng xanh trên người nó không ngừng chớp nháy.

Ồ kia... Xem dáng vẻ sợ hãi của nó kia... Vui ghê, trông như một vật cứng nhỏ, như một phiên bản ánh sáng vừa được nâng cấp lên vậy...

Tôi vừa âm thầm phỉ nhổ ý niệm khi dễ nó vừa thoáng hiện trong đầu mình, vừa nỗ lực mỉm cười dễ dàng nó: “Không phải mày muốn anh bao ăn ở sao? Đây là giường anh tìm cho mày đấy... Uây, mày biết giường là cái gì không?”

“Biết, là nơi người Trái Đất ngủ nè.” Nó nhỏ giọng trả lời, mắt to bất chợt mong nước, “Anh chuẩn bị riêng cho tôi cái này ư?”

Ờ... Cứ cho là vậy đi?

Tôi chọt dạ gật đầu.

“Anh là người tốt!” Cặp mắt ngập nước của nó nhìn tôi nồng nàn, màu xanh phấn dần chuyển sang màu đỏ hoa hồng.

“Đây là hương nước hoa người Trái Đất các anh hay dùng sao?” Nó cảm động vỗ vỗ vỏ nhựa, “Tôi thích lắm! Cảm ơn anh, người Trái Đất.”

Tôi cười gượng.

Lẽ nào muốn tôi nói cho nó rằng bởi vì tôi nghĩ nó giống rau câu nên bỏ nó vào vỏ nhựa bọc rau câu sao... Đã vậy còn có hương quả đào nữa...

“Anh là người tốt.” Nó trịnh trọng vươn một xúc tu ra khỏi vỏ nhựa mà đặt lên tay tôi, lạnh lạnh mềm mềm, “Tôi quyết định sẽ nói cho anh tên của tôi.”

Ánh sáng xanh trên người nó sậm màu hơn, mắt to trang trọng nhìn tôi: “Tôi là Khoa Lỗ Định Mễ Nạp Tư An Tụ * Cổ Tư Ma Nhĩ Tháp Phu * Bội Nhĩ Phát Lạp Á Định Khẳng Mễ Lạp. Rất vui được làm quen với anh.”

“Anh là Trần Tiên, rất vui được quen biết mày, Khoa Lỗ...” Cái gì nữa ấy nhỉ? (= =)

“Khoa Lỗ Định Mễ Nạp Tư An Tập * Cổ Tư Ma Nhĩ Thấp Phu * Bội Nhĩ Phát Lạp Á Định Khẳng Mễ Lạp.”

“...”

“Sao vậy, Trần?”

“Không... không có gì... Anh cho mày một nickname nhé?”

Nó chớp chớp mắt, nghiêng nghiêng quả đầu tròn hỏi: “‘Nickname là gì thế?’”

“Là cách xưng hô giữa những người thân thiết với nhau.” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười.

Nó cảm thấy hứng thú, ló đầu ra khỏi vỏ rau câu: “Vậy anh muốn gọi tôi là gì?”

“... Rau câu.”

5. Chương 5

Thứ bảy, tôi và Rau Câu ngồi trên sofa xem TV.

“Vì sao trên thân thể người Trái Đất này lại có hai khối thịt trên ngực vậy?” Nó chỉ vào người đẹp áo tắm trong TV, rồi quay đầu tới lui nhìn tôi để so sánh, “Biến dị sao?”

Tôi lập tức bị sặc cà phê lên mũi, ho đến chết đi sống lại.

Đầu sỏ gây nên vấn đề tôi chớp chớp đôi mắt to ngập nước, xúc tu tròn mập đỡ lấy tôi: “Trần? Anh có sao không?”

Tôi gian nan ngừng ho, dở khóc dở cười: “Mày tới Trái Đất cũng đã vài tuần rồi mà? Không biết người Trái Đất có phân chia giới tính sao?”

“Tôi biết chứ...nhưng mà...” Ánh sáng xanh trên người nó bắt đầu chuyển sang hồng phấn, giọng nói vốn nhỏ nhỏ lại càng thêm khe khẽ, “Hai quyển Bách khoa toàn thư các hành tinh và Những điều người du hành cần biết của tôi lâu rồi chưa có tái bản, mà ở đây lại không nằm trong phạm vi phủ sóng của mạng vũ trụ... Anh lại không cho tôi đọc suy nghĩ của anh...”

Thế là tôi đành giải thích cho nó sự khác biệt giữa nam và nữ.

“Đúng rồi, người hành tinh Tasi bọn mày có phân chia giới tính không?” Tôi hỏi.

“Thật là xúc phạm!” Nó nổi giận, thân thể cỡ quả bóng rổ của nó nhanh chóng phình to ra bằng cỡ với tôi, “Chúng tôi đương nhiên là bất đồng giới tính rồi! Tôi...”, nó chỉ chỉ mình, “... theo cách nói của người hành tinh các anh... là nam đó!”

Tôi trầm mặc — nó tới nhà của tôi đã ba ngày rồi. Mỗi ngày nhìn nó trong trạng thái trần truồng như này mà tôi còn chưa phát hiện được giới tính của nó nữa.

Nó kiêu ngạo khua khua xúc tu lên đỉnh đầu: “Ồ hành tinh Tasi thì tôi là người tình quốc dân đó nha!”

Tôi vẫn trầm mặc — đối diện với hai cái rau câu đào và rau câu quýt, biết nói cái nào đẹp trai hơn đây?

“A, tôi nhớ ra rồi!” Nó thở nhẹ một tiếng, thần bí hề hề tiến đến trước mặt tôi, mắt to chớp a chớp, “Tôi có thể biến thành hình dáng của người Trái Đất đấy!”

“Ế?”

Nó đắc ý nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tôi, xúc tu múa may từa lư, không biết lấy từ đâu ra một đồ vật màu xám bạc cỡ bàn tay: “Là cái này đây! Dụng cụ biến hình mới nhất — tôi quên mất là mình có mang theo nó!”

Tôi lấy dụng cụ biến hình từ xúc tu của nó, lật qua lật lại xem xét: “Giống điều khiển từ xa của máy điều hoà nhà anh quá ha...”

Nó lập tức nhứt chỉ thu lại về kích cỡ quả bóng rổ, trùng tôi với đôi mắt ngập nước.

“Được rồi được rồi, anh chưa nói ta không tin mày mà.” Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ quả đầu trơn tuột, trả dụng cụ biến hình lại cho nó, “Mày có thể biến thành người sao?”

Nó đưa hai xúc tu cầm lấy dụng cụ biến hình, rồi dùng một cái xúc tu khác ấn vào cái nút.

Một tia sáng màu đỏ phóng nhanh ra khỏi màn hình của dụng cụ biến hình.

Nó dựng dụng cụ biến hình lên, ánh sáng từ màn hình quét lên người tôi. Một lát sau, dụng cụ biến hình “Bíp” một tiếng, tia sáng biến mất.

Không có gì xấu xảy ra, tôi ngạc nhiên hỏi nó: “Mày đang làm gì đó?”

“Thu thập dữ liệu.” Nó vùi đầu nhấn nhấn nút, sau đó xoay màn hình về phía mình.

Lần này tia sáng mang màu xanh đậm, chiếu toàn bộ lên nó.

Tôi trợn mắt há mồm ngồi bên cạnh nhìn.

Tia sáng xanh đậm dần dần sáng mạnh. Tôi không chịu được ánh sáng chói lòà, đành nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt ra thì tia sáng đã biến mất.

Tôi chờ mong nhìn về phía nó.

Ánh sáng xanh lam nhạt, quả đầu tròn trịa, xúc tu dầy dứa.

Nó giơ máy biến hình lên, ghen ngào nhìn tôi nói: “Hết năng lượng rồi.”

6. Chương 6

Kỳ thực, khoa học kỹ thuật công nghệ cao nhiều khi cũng không tốt.

Dụng cụ biến hình của Rau Câu rõ ràng không phải loại có thể đổi pin như điều khiển từ xa máy điều hoà, thật ra thì, ngay cả Rau Câu cũng chả biết phải làm thế nào để nạp năng lượng cho dụng cụ đó cả.

“Sao lại như vậy a...?” Nó xoắn xúc tu, nhỏ giọng nức nở, “Rõ ràng nói là có thể dùng được một năm vũ trụ mà...”

Tôi sờ cằm nghiên cứu dụng cụ biến hình: “Không có cách nào bổ sung năng lượng sao?”

Nó ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt long lanh nước: “Không biết... Bỏ quên hướng dẫn sử dụng ở nhà rồi...”

Sau đó nó liền cúi đầu, thấp giọng lầm bầm liên tục: “Cái thứ lường gạt khách hàng, sau khi tôi trở lại nhất định phải kiện cho chúng nó phá sản, để chúng nó hết kinh doanh ở hành tinh Tasi nữa luôn...”

Tôi thở dài, đứng lên, ném dụng cụ biến hình lên bàn: “Anh ra ngoài mua đồ đây, mày muốn đi cùng không?”

“Ờ?” Nó chớp chớp mắt, ánh xanh phản lấp lánh, “Tôi ra ngoài được sao? Tôi có thể ra ngoài sao?”

“... Anh đâu có nói mày chỉ có thể ở trong nhà anh đâu?”

Nó đã hoàn toàn quên mất sự chán nản về cái máy biến hình, vui sướng hươ xúc tu nhào tới trên người tôi: “Thật tốt quá ~ chúng ta đi thôi đi thôi... Bây giờ đi ra ngoài ngay thôi!”

Tôi nâng nó lên như quả bóng rổ. Mềm mềm, lạnh lạnh, thiệt đã.

Xúc tu nó khẽ chuyển động trên tay tôi, hơi ngứa ngứa, tôi nhịn không được nắm tay lại.

“Ồ...” Nó khê hừ, thân thể nhanh chóng co lại thành quả bóng bàn, co người run run trong lòng bàn tay tôi. Tôi hoảng sợ khi thấy nó như vậy, liên tục hỏi: “Làm sao vậy? Mày có sao không? Khó chịu chỗ nào à?” Nó không trả lời, thân thể dần dần chuyển sang màu đỏ xinh đẹp.

Tôi đưa nó lên trước mắt, lo lắng quan sát nó.

Qua một hồi lâu, ánh sáng trên người nó mới biến trở về màu xanh phần bình thường. Nó ngẩng đầu, mắt to ướt sũng hơi kinh ngạc nhìn tôi chăm chăm.

Tôi bị nó nhìn đến phát hoảng, ho khan hai tiếng rồi đem thả nó lên sô pha: “Mày không sao chứ hả?”

Nó ngượng ngịu xoắn xức tu “Ừ” một tiếng, màu xanh phần vừa khôi phục lại bắt đầu chuyển thành hồng phấn.

“Vậy còn muốn đi ra ngoài không?”

“Muốn!” Nó gật quả đầu tròn, hưng phấn trả lời.

“Ồm... Vậy chờ anh một chút, anh đổi áo để tiện mang mày ra ngoài.”

Tôi quay về phòng ngủ chọn lấy một chiếc áo khoác có túi, vừa định ra phòng khách tìm nó thì phát hiện nó đang ở cửa phòng ngủ nhìn tôi.

“Có chuyện gì sao?”

“Kia...” Nó chớp mắt, “Tôi đi ra ngoài như vậy sẽ không thành vấn đề chứ?”

“Không có gì đáng ngại đâu...” Tôi mặc áo khoác vào, vỗ vỗ túi áo, “Mày trốn ở chỗ này sẽ không bị phát hiện đâu.”

Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Dưới ánh nắng rực rỡ, thân thể nó biến thành trong suốt, ngay cả đôi mắt cũng trở nên nhàn nhạt, không nhìn kỹ là không thấy được.

Nó ngoan ngoãn trốn trong túi áo tôi, hiếu kỳ thò nửa cái đầu để quan sát mọi thứ xung quanh.

“Thật không ngờ Trái Đất ban ngày lại nóng như thế à!” Nó nhỏ giọng cảm thán, âm thanh không truyền đến tai mà trực tiếp vang lên trong đầu tôi.

Tôi đưa tay vào trong túi áo bảo vệ nó, đi về phía siêu thị bên ngoài khu chung cư.

7. Chương 7

Có một thứ mà tôi vào trong siêu thị mới nhớ.

Nói một cách chính xác thì... đến lúc tôi đi vào khu thực phẩm mới nhớ.

“Đó là cái gì thế?” Nó hiếu kỳ hỏi tôi, xúc tu chỉ về vật kia.

Tuy tôi rất muốn giả ngu như không biết nó đang nói về cái gì, nhưng rõ ràng là nếu tôi không trả lời, nó sẽ tự chui ra khỏi túi áo để nghiên cứu cho xem.

“Rau —— câu ——” Nó kéo dài giọng, sau đó vươn xúc tu chỉ thứ khác màu kia rồi lại chỉ chính mình, “Rau câu?”

Tôi do dự một chút, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu.

Nó chớp mắt nhìn rau câu rồi nhìn tôi, cuối cùng kêu lên hưng phấn: “Chúng nó giống tôi quá à!”

Là mày giống chúng nó thì có... Tôi vô lực.

“Trần, chúng nó dùng để làm gì thế? Vì sao cũng ngủ ở trong vỏ nhựa vậy?” Nó kích động trào lên rìa túi áo, dáng vẻ như sắp nhảy ra ngoài.

Tôi thở dài, đành chiều lòng nó, đưa nó lại gần những cái rau câu trong suốt lấp lánh: “Đây là đồ ăn vặt, dùng để ăn đấy.”

“Ăn? Rau câu là đồ ăn à?” Phản ứng của nó khiến tôi hơi giật mình — nó không nghĩ rằng tôi sẽ trở mặt mà ăn nó như ăn rau câu giống tôi tưởng, trái lại còn túm tay tôi mà hỏi, “Trần, có thể mua chúng nó được không?”

“Dĩ nhiên là được... Mà muốn ăn sao?”

Bên trong siêu thị hơi tối, có thể mơ hồ nhận thấy ánh sáng trên người nó đã chuyển sang màu hồng phấn.

Nó nhẹ nhàng quẩn quanh ngón trỏ của tôi, “ừ” một tiếng, sau đó thành thành thật thật chui vào túi áo nhìn đông nhìn tây.

Tôi cầm lên vài cái rau câu hoa quả, suy nghĩ một chút, chọn thêm hai cái hương hoàng đào.

Sau khi mua chút đồ dùng sinh hoạt và vài món thực phẩm đông lạnh, tôi mang nó về nhà cùng túi nhỏ túi to đồ đạc.

Vào cửa, thả đồ xuống, tôi tự động đi đến thả rèm cửa sổ xuống. Phòng khách thoáng cái tối sầm, ánh sáng xanh da trời toả ra thật rõ trong túi áo.

Nó ra khỏi túi, biến thành kích cỡ quả bóng rổ, nhảy nhảy đến chỗ rau câu mới mua.

Trên bàn ăn còn chút hơi nóng của ánh mặt trời. Tôi buồn cười đứng bên ngoài nhìn nó vật lộn với túi nhựa, thuận tay đẩy mấy vật dụng trên bàn ra chỗ khác, tránh cho nó đập phải.

Dụng cụ biến hình màu xám cũng bị mặt trời làm nóng lên, ánh sáng xanh lá cây đậm trên màn hình lấp lánh lấp lánh.

Hình như trước khi đi... đâu phải giống thế này đâu nhỉ?

Tôi nhìn chằm chằm dụng cụ biến hình, do dự chột chột nó.

Nó ngạc nhiên xoay mình, mắt to chớp chớp: “Sao thế?”

Tôi chỉ chỉ vật trên bàn: “Cái biến hình này có làm sao không vậy?”

Nó nhìn theo tay tôi, đột nhiên hét rầm lên: “Tại sao có thể như vậy được? !”

Chẳng lẽ là phát sinh trục trặc? Có khi nào phát nổ không trời? Tôi nuốt nước bọt, hỏi nó: “Chuyện gì thế?”

Nó ngẩng đầu nhìn thẳng vào tôi, trong đôi mắt to tràn ngập sự khó hiểu kèm sợ hãi.

“Mấy biến hình...”, nó trả lời, “... đầy năng lượng rồi!”

Khóe miệng co giật, tôi hỏi: “Rất cuộc mấy biến hình của mày dùng năng lượng gì vậy?”

“Tôi không biết...” Nó lấy xúc tu ôm đầu gào khóc, “Tôi chỉ biết là ở hành tinh Tasi, chỉ cần đem đặt dưới chủ tinh Beta là có thể nạp năng lượng rồi...” (chủ tinh: ngôi sao chính)

“Chờ một chút...” Tôi co quắp mặt mày cất lời nó, “Cái ‘Chủ tinh Beta’ kia là ngôi sao cố định đúng không? Ý anh là giống Mặt trời ở chỗ bọn anh đúng không?”

Nó mờ mịt nhìn tôi một hồi, sau đó gật đầu.

Tôi cười méo mó: “Ồ Trái Đất ấy, cái này...” Tôi chỉ vào dụng cụ biến hình, “Là pin năng lượng mặt trời đấy.”

8. Chương 8

Nó cái hiểu cái không gặt đầu, mắt to chớp chớp, cảm khái một câu “Thì ra là như vậy à”, rồi tiếp tục chiến đấu hăng hái với túi nhựa. Thế nhưng dây dưa nửa ngày cũng không tìm ra cách mở, nó tức giận nằm bẹp lên hai cái rau câu lì lợm trong túi.

Tôi dở khóc dở cười tìm kéo cắt túi nhựa, suy nghĩ một chút, lại xé mở một cái rau câu đưa cho nó. Nó nhận lấy rau câu, do dự lẩn tránh phần mà quan sát tỉ mỉ.

“Mày ăn được cái này sao?”

Nó gặt đầu: “Sách hướng dẫn du lịch nói đa số đồ ăn ở Trái Đất đều ăn được.”

Tôi “ờ” một tiếng, hỏi tiếp: “Chứ không phải mày ăn tiền xu sao? Máy thức ăn bình thường mày còn không chịu đựng tới kìa!”

“Cái đó...” Nó giơ rau câu lên, cố gắng nấp mình phía sau cái rau câu nhỏ, “Ăn được đâu có nghĩa là ăn ngon đâu...”

Hiểu rồi, vật nhỏ này kén ăn.

Nó vụng trộm nhìn sắc mặt của tôi, thấy không có gì vấn đề gì liền quang minh chính đại nghiên cứu cái rau câu kia.

Thứ vừa đưa cho nó là rau câu hương quả mơ, mềm mại trong suốt, màu xanh lá mạ rất tương xứng với xúc tu màu xanh lam nhạt của nó.

Nó tò mò vươn một xúc tu chạm nhẹ vào bên ngoài rau câu.

Cảnh tượng đáng yêu kia khiến tôi nhin không được mà bật cười: hai cái rau câu đụng vào nhau đều rung rung — có điều rau câu kia rung vì do bị chạm vào, còn nó rung là do kích động.

Có lẽ do tôi cười máu lửa quá, nên nó toàn thân phần hồng trường tôi một cái rồi không thềm để ý tôi nữa, mắt to nhìn chăm chú vỏ rau câu bóng nhoáng.

Nước trái cây trên rau câu dính vào xúc tu, nó cẩn thận đưa xúc tu vào trong miệng.

Không giống như lúc ăn tiền xu, dường như nó như đang phân tích cái gì đó, vẫn ngậm xúc tu trong miệng, mắt đảo hai lần rồi nhắm lại.

Tôi lo lắng chột chột gáy nó: “Không sao chứ?”

Mắt to long lanh lập tức mở, xúc tu cũng nhanh chóng rút ra: “Cái gì? Ừm, đương nhiên là không sao rồi.”

“Tôi ăn nó được không?” Nó chỉ vào rau câu mà hỏi.

“Dĩ nhiên! Vốn là mua cho mày ăn mà.” Tôi cười.

Nó cẩn cẩn dục dục đưa rau câu đến bên miệng, xúc tu quần quanh rau câu chuyển động, rau câu màu xanh lá mạ lập tức biến mất trong miệng. Nó thỏa mãn hừ một tiếng, nhắm mắt đắc ý mà thưởng thức.

Tôi hiếu kì hỏi nó: “Thấy thế nào?”

Quả đầu tròn vui sướng gật gật: “Ngon lắm! Lần đầu tiên tôi ăn được món ngon như vậy... Thật kỳ diệu!”

Màu xanh da trời trên người nó trở nên rất nhạt, độ sáng cũng cao lên. Đôi mắt to của nó vẫn long lanh như cũ, còn nhiều nước hơn bình thường nữa.

“Mày... có chắc mày còn khỏe không đó?” Tôi nhìn sự thay đổi của nó, hơi lúng túng.

“Tôi thấy rất tốt, không thể nào tốt hơn được nữa!” Nó tiến đến trước mặt tôi, đôi mắt sáng trong nhìn tôi chăm chăm: “Tôi có thể ăn thêm một cái... ừm... rau câu không?”

“Ừ...” Tôi gặt đầu, “Chỉ cần mày thấy không có vấn đề gì là được...”

“Thật tốt quá!” Nó reo vang, nhào đến cái rau câu hương vải bán lẻ, sau đó nhìn tôi đầy mong đợi.

Tôi thở dài cam chịu, tiếp tục giúp nó tháo vỏ nhựa rau câu.

9. Chương 9

Món rau câu lẻ nhanh chóng bị nó giải quyết hơn phân nửa. Nó loay hoay lật qua lật lại đồ đặc một hồi, rốt cục nhắm đến cái rau câu hương đào.

Tôi nhìn vỏ rau câu đầy bàn, ngăn xúc tu nó lại: “Ngày mai ăn nữa nhé?”

Nó nhìn tôi khó hiểu, mắt to sáng long lanh: “Vì sao?”

“Mày ăn nhiều quá chừng rồi, không cảm thấy khó chịu sao?” Tôi chọt chọt quả đầu mềm lạnh lạnh lạnh, đưa tay lấy lại cái rau câu, “Đồ ngon ăn nhiều quá cũng không tốt, đúng không?”

Đôi mắt hờn dỗi của nó nhìn chăm chăm vào mấy cái rau câu, hoàn toàn không trả lời tôi.

Tôi nhún nhún vai, cất rau câu vào tủ lạnh.

Chắc nó giận, lúc sau này chẳng có lấy một chút tinh thần, ủ rũ nằm trên sofa, không biết đang nghĩ gì.

Tôi ngồi yên một bên quan sát thân thể không thấy đâu là bụng của nó: vì sao ăn rau câu nhiều như vậy mà không thấy phồng lên gì hết?

Buổi tối, nó biến nhỏ chui vào vỏ rau câu, vẫn không thèm nói chuyện với tôi.

Tôi bất đắc dĩ tắt đèn, quay về phòng ngủ.

Giấc ngủ của tôi luôn luôn không sâu, có động tĩnh là thức dậy ngay. Bị âm thanh sột soạt đánh thức, suy nghĩ đầu tiên của tôi là trong nhà có chuột.

Chết rồi, lỗ con chuột tưởng nó là rau câu rồi ăn mất thì làm sao bây giờ? !

Tôi sợ đến mức nhảy dựng trên giường, hươ tay lấy bình hoa đầu giường mà lao khỏi phòng.

Ánh sáng lập loè từ phòng ăn... không phải màu xanh trên người nó, mà là màu da cam từ đèn tủ lạnh — chuột thì không mở tủ lạnh được, chẳng lẽ là ăn trộm?

Tôi lặng lẽ tới gần nhà bếp, xiết chặt bình hoa trên tay.

Nép vào cánh cửa đang đóng, tôi hít một hơi thật sâu, nắm tay vặn cửa, mở mạnh ra: “Không được nhúc nhích!”

“Cạch cạch cạch...” Có vật gì đó rơi trên mặt đất.

Một đôi mắt đẫm nước nhìn tôi.

Tôi mở to mắt, đột nhiên có một sự bất loạn nhẹ, không biết là mình đang tỉnh hay mơ: một mỹ thiếu niên toàn thân không mảnh vải ngồi xổm trước tủ lạnh nhà tôi, trên tay đang cầm một cái rau câu rung rung bị cắn hết phân nửa, trên mặt đất là xác vỏ rau câu lẫn lóc.

“Hu hu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vừa méo, nước mắt rơi xuống lộp độp, “Trần... Tôi sai rồi... Tôi không dám ... làm vậy nữa đâu... Xin lỗi... Tôi không dám nữa đâu...”

Tôi hạ bình hoa xuống, đầu đầu hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy hử?”

Nó ngồi chồm hổm trên mặt đất, cầm rau câu, khóc càng lớn.

Tôi mở đèn nhà bếp lên, thấy dụng cụ biến hình màu xám bên chân, cả người vô lực: “Đừng nói là mày biến thành người để ăn rau câu nha?”

Nó rụt cổ, hai mắt đẫm lệ nhìn tôi, ủy khuất như cún con bị bỏ rơi — trong tay còn đang cầm cái rau câu đang rung rung kia.

Vật vã mãi mới dỗ nó nín khóc, tôi đem nó trở về phòng khách, tìm khăn lau gương mặt tèm nhem của nó. Do lúc này nó khóc đã man quá, nên bây giờ bắt đầu nấc, từng đợt từng đợt. Nó ôm hai chân ngồi trên sô pha, mím môi, đôi mắt hồng hồng nhìn mặt đất. Tôi buồn cười lấy chăn từ tủ âm tường ra để khoác lên thân thể trần như nhộng của nó, ngồi đối diện nó. “Em sai rồi.” Nó vùi mặt vào đầu gối, nho nhỏ lên tiếng.

10. Chương 10

Tôi bị bộ dáng đáng thương của nó thổi bay mất cơn giận, lại thấy nó bị hù đến phát hoảng, thế là chẳng muốn giảng lý lẽ cho nó nữa.

Nhìn đồng hồ treo tường chỉ mới hơn ba giờ, tôi đứng dậy đến bên người nó hỏi: “Thời gian còn sớm, em còn muốn ngủ tiếp không — ý anh là “điều dưỡng thân thể” ấy?”

Nó ngẩng đầu, nhìn tôi với đôi mắt ướt sũng.

Phải công nhận là, hình dáng con người của nó thật sự rất đẹp. Có lẽ do đã tham khảo qua tôi, màu da của nó là màu trắng ngân của người châu Á, tóc đen khoẻ mạnh, gương mặt nhỏ, đôi mắt to, thoát nhìn đầm đạm đáng yêu.

Nó túm chăn đứng lên, thấp hơn tôi nửa cái đầu. Một cánh tay mảnh khảnh trắng nõn vươn ra khỏi chăn, nắm lấy góc áo ngủ của tôi: “Trần... Anh không giận ư?”

Tôi mỉm cười xoa xoa mái tóc ngắn mềm mại của nó: “Em biết sai là tốt rồi, anh giận làm chi nữa.”

Nó nâng mắt lên, hàng mi thật dài khê chớp như chiếc quạt nhỏ: “Anh là người tốt...”

Tôi hơi bị choáng một chút, cảm thấy một loại điện giật rất nhỏ len lõi trong thân thể. Trời ạ... Thì ra “tia nhìn điện giật” kiểu này là có thật a...

Dụng cụ biến hình chưa đủ năng lượng, nó cầm rau câu nhìn tôi tha thiết.

“Không biến về được à?”

Nó cắn môi dưới, gật đầu.

Tôi nhìn chiếc ghế sô pha chật hẹp, thở dài, ngoắc nó ý bảo theo tôi vào phòng ngủ.

“Em ngủ ở đây đi.” Tôi vỗ vỗ bên giường, sau đó tìm thêm chăn trong tủ.

“Thế...” Nó do dự nhỏ giọng hỏi, “Thế anh ngủ ở đâu?”

Tôi ôm chăn gối, chỉ chỉ phòng khách: “Anh ngủ trên sô pha là được rồi.”

Nó cúi đầu, “ừ” khẽ, đem chăn lên giường.

Lúc này chạy đi vội vàng vàng, chăn gối lộn tung phèo hết cả lên. Nó ngồi trên giường nhìn chăn gối một chút, sau đó bắt chước tôi nằm hai góc chăn tung lên, cố gắng trải chăn ra. Nó đưa lưng về phía tôi, làn da trắng nõn dưới ánh đèn được phủ lên một màu mật ong nhu hoà.

Tôi trợn mắt há mồm mà ôm chăn gối đứng ngây ngốc trước giường. Nó vô tri vô giác trải chăn, quỳ gối, vênh mông lên mà tấn góc chăn.

“Phịch!” Chăn trong tay tôi rơi xuống sàn nhà.

“Ồ? Làm sao vậy, Trần?” Nó ngồi thẳng dậy, quay đầu lại hỏi tôi, mắt to hiểu kỳ nghiên cứu biểu cảm của tôi, hai điểm phấn nộn lay động trên làn ngực bóng nhoáng trước mắt tôi.

“Không có gì!” Tôi nhặt chân bay biến khỏi phòng ngủ trong vòng một nốt nhạc.

Đến khi nằm xuống sô pha, tôi vẫn còn cảm giác quả tim mình đập thành thịch như muốn bay ra khỏi ***g ngực.

Tôi chưa bao giờ thấy thân thể người cùng giới nào lại có thể xinh đẹp đến mức khiến người ta rớt máu mũi, vậy mà cái đứa trong phòng ngủ kia tuyệt đối có thể gọi là “Nhân gian hung khí” đấy...

“Ngày mai...” Tôi buồn bã rên rỉ, “Ngày mai nhất định phải bắt nó biến trở về mới được!”

Ngày hôm sau.

“Hôm nay mưa to chuyển thành mưa bão, nhiệt độ không khí cao nhất là...”

Nó ghé vào bên cửa sổ, hiếu kì đưa tay đón mưa: “Cái này là mưa ấy à?”

Tôi nhìn dụng cụ biến hình chưa đủ năng lượng, vô lực nhắc nhở nó: “Em mặc quần áo vào rồi chơi tiếp có được không? Không thì khoác chắn lên cũng được mà...”

11. Chương 11

Nó quay đầu lại, nghiêng đầu hỏi tôi: “Có nhất thiết phải mặc không?”

“Ở hành tinh mấy đứa không có ai mặc quần áo sao?” Tôi hỏi ngược lại.

“Cũng không hẳn...” Nó sờ sờ đầu, trên mặt ửng hồng, “Ở hành tinh bọn em, chỉ khi trước đám cưới một ngày vũ trụ mới mặc quần áo.”

“Hả? Bởi vì hôn lễ rất thiêng liêng sao?”

Nó nhìn quần áo trên người tôi, bộ dáng có chút sợ hãi lại có phần chờ mong: “Không phải như thế, anh biết không, nhiệt độ không khí ở hành tinh Tasi tương đối cao — mặc quần áo là thử thách của người ở đó, nếu có thể sống qua được một ngày vũ trụ mà không cởi quần áo thì mới được xem là tình yêu chân chính đáng ngưỡng mộ đấy.”

Phải công nhận, thể loại phong tục như này.... thực sự rất... kỳ diệu.

“Vậy tỉ lệ ly hôn ở đó chắc không cao lắm nhỉ?”

“Tỉ lệ ly hôn?” Nó chớp mắt suy nghĩ một chút, “Người ở hành tinh bọn em chưa bao giờ ly hôn cả. Có điều...” Nó nằm sấp lên bệ cửa sổ, tiếp tục nghịch mưa, “Mọi người căn bản chẳng ai dám đi kết hôn cả... mặc quần áo thật là đáng sợ.”

Tôi cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, quyết định không phát biểu ý kiến gì nữa.

Mưa là lúc thích hợp để nói chuyện phiếm nhất.

Dưới sự khẩn cầu một lần nữa của tôi, cuối cùng nó cũng chịu khoác một tấm chăn hơi mỏng lên người, ngồi trên sô pha.

“Em nhớ nhà sao?” Tôi hỏi nó.

Nó gật đầu đáng thương, miệng mếu mếu, viên mắt đỏ lên: “Đương nhiên là em muốn về nhà rồi! Mạng internet vũ trụ của em, phi thuyền Kira số lượng có hạn mới sản xuất trong quý của em, còn có trò chơi mới luyện lên cấp 120 của em nữa...”

Tôi vội vàng hô ngừng: “Em không nhớ cha mẹ em sao?”

Đôi mắt mọng nước của nó ngạc nhiên nhìn về phía tôi: “Vì sao lại nhớ hai lão điên đó?”

“Ể?”

“Bọn họ ngoại trừ lãng phí tài nguyên hành tinh Tasi thì căn bản chả có cống hiến gì hết!” Nó phồng má oán trách, “Ngay cả việc bức em đi du lịch vũ trụ lần này cũng là do bọn họ đấy! Căn bản là thừa dịp em còn đang nghỉ ngơi mà ép buộc em lên phi thuyền thì có! Còn nói cái gì mà không mang theo Hita trở lại thì đừng trở về!”

“Hita là cái gì?”

“A? Hita...” Nó chớp chớp con mắt, khuôn mặt hơi đỏ lên, co người lại theo thói quen, thử vài lần mới ngó ra là không thể biến nhỏ khi đang trong hình dáng con người, “Anh nghe lầm rồi! Em có nói gì đâu!”

“Không có sao? Nhưng anh nghe thấy rõ ràng mà.” Dáng vẻ ngượng ngùng của nó quá đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến người ta cảm lòng không được mà muốn trêu chọc nó.

“Là anh nghe lầm mà...” Nó đỏ mặt không chịu thừa nhận, kéo chăn trùm hết người, chỉ lộ ra mắt to ngập nước.

“Thật không? Là anh nghe lầm sao? A!” Tôi mỉm cười, gõ nhẹ vào gáy như sự nhắc nhở, “Anh nhớ hình như còn dư mấy cái rau câu thì phải...”

Nó không nói lời nào.

Nhưng tôi dám cá rằng mình đã nghe được âm thanh nuốt nước bọt vang lên đâu đó.

“Trần...” Nó khe khẽ gọi tôi.

“Chuyện gì?” Tôi mỉm cười trả lời.

“Nếu em nói cho anh Hita là gì thì em có được ăn rau câu không?”

12. Chương 12

Lực hấp dẫn của rau câu đối với nó tuyệt đối hơn hẳn lực hút của Trái Đất.

Sau khi ăn đã đời một cái rau câu hoàng đào, nó mới hài lòng hả dạ mà nói cho tôi biết.

Hita là cách gọi dành cho người bạn đời ở hành tinh Tasi, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể gọi như thế.

“Hita là cách gọi riêng của thành viên hoàng thất đấy.” Nó lại xé mở thêm một cái rau câu nữa, đưa đến bên miệng, đầu lưỡi phần nộn liếm láp rau câu phần nộn.

Tôi cười cười, phản đối: “Không phải em cũng gọi như thế sao? Lẽ nào em là thành viên hoàng thất?”

“Thật là thất lễ.” Nó buông rau câu, phồng má trừng tôi, “Tôi là người thứ hai thừa kế ngôi vị hoàng đế đấy!”

Hoá đá.

Nó sờ cằm suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Thật ra thì nói là người thừa kế thứ nhất cũng được, vì cái thằng thứ nhất theo chồng bỏ trốn đến bây giờ cũng chưa có bị bắt trở lại đây này.”

Hiện tại nếu có một trận gió, tôi nhất định sẽ biến thành bụi bay trong gió.

“Em là thành viên hoàng thất thật sao?!” Tôi khiếp sợ vô cùng: tên người ngoài hành tinh đang trùm chăn ăn rau câu ngồi trước mặt tôi... chính là người thuộc hoàng tộc người ngoài hành tinh a a!

Nó gật đầu, mắt to long lanh chớp a chớp, bộ dạng thuần khiết ngây thơ vô đối.

Có hoàng thất như vậy... Thì làm thế nào mà nhân dân ở hành tinh đó tồn tại được nhỉ?

“Cơ mà hoàng thất với người bình thường cũng không khác nhau cho lắm...” Nó bổ sung, “Bởi vì 50% người dân ở hành tinh Tasi đều mang dòng máu hoàng gia.”

“... Một hành tinh thần kì.”

.

.

Cuối tuần luôn trôi qua rất nhanh. Sau một đêm nữa chịu đựng trên ghế sofa, tôi ngáp mấy cái rồi đứng lên đi làm.

Khí trời vẫn xấu xí như cũ, âm u khiến người ta chẳng có lấy một chút tinh thần.

Thời gian nó ngủ kỳ thực không dài. Khi tôi thức dậy, nó cũng đi ra khỏi phòng ngủ.

Vì thứ đầu tiên đập vào mắt là nó, tôi tỉnh ngủ ngay và luôn: nếu như mỗi sáng sớm đều có một tấm thân trần trụi như vậy lượn tới lượn lui trước mắt, tôi sợ trái tim mình sớm muộn gì cũng hết chịu nổi cho mà xem.

Lòng tôi khóc thét một tiếng, tôi cấp tốc chạy ào vào phòng ngủ lấy chăn quấn nó lại.

Nó chỉ xoa mắt nhìn tôi thiết tha: “Trần, anh phải đi ra ngoài hả?”

“Đúng vậy...” Tôi gật đầu, “Anh phải đi làm, chút anh về anh mua rau câu cho em ăn nhé.”

Mắt nó sáng rực lên trong chốc lát rồi ảm đạm trở lại: “Em theo anh không được ư? Bây giờ em vẫn trong hình dáng con người này, có thể đi chơi được không?”

“Được thì cũng được đó, nhưng phải mặc quần áo vào trước đã.”

Nó rụt rụt cổ, cắn môi không nói, ủy khuất chỉ chỉ hai ngón tay vào nhau.

Tôi xoa xoa tóc nó, thở dài: “Ngày hôm nay em ở nhà trước đi nhé, có thể xem TV này, có thể lên mạng nữa này.”

“Lên mạng?” Nó nghi hoặc lặp lại câu nói.

Vì vậy tôi bắt đầu dạy nó mở máy tính và lên mạng, để rồi ngay cả việc tôi rời đi khi nào nó cũng chẳng biết — đến lúc tôi tan tầm về nhà, vật nhỏ đang đóng đô trước máy tính cư nhiên mang một vẻ mặt kinh ngạc mà hỏi tôi: “Sao anh còn chưa đi?” ...

Dạy nó lên mạng... có lẽ không phải là chuyện tốt lành gì.

13. Chương 13

Thời tiết vẫn chẳng tốt hơn là bao, nó ở nhà một mình nhưng chơi đùa thật vui — khả năng học tập của nó rất cao, lên mạng vèo vèo.

“Em đang viết tiểu thuyết đó ~” Nó ngâm rau câu, má phồng lên một cục, đặc ý chỉ vào màn hình máy tính.

Tôi bước qua xem: Cuộc sống của tớ với người Trái Đất, tỉ lệ click vào còn rất cao.

“Nội dung là gì vậy?” Tôi hỏi.

Nó then thùng cười cười, nhai rau câu hai cái rồi nuốt xuống: “Là cuộc sống ở đây của em nè.”

“Sao lại gọi là tiểu thuyết? Đây phải gọi là nhật ký hay tùy bút chứ?”

“Bởi vì tất cả mọi người đều nói truyện của em là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng đấy.” Nói xong, nó hăng hái bưng bưng gõ bàn phím tiếp.

Tôi đứng sau lưng nó nhìn một hồi, sau đó vào nhà bếp nấu cơm trưa.

“Trần...” Sủi cảo vừa mới cho vào nước sôi, nó đứng trong thư phòng gọi tôi, giọng điệu rất là âm ức.

“Làm sao vậy?” Tôi phủi tay, đi vào thư phòng.

Nó không nói lời nào, vành mắt đỏ hoe, nước mắt lấn lấn rồi rơi xuống.

Tôi bị nó dọa sợ: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Nó cắn môi, vô thanh vô tức chỉ vào màn hình.

Phía dưới chương mới nhất của nó có một phản hồi: “Vừa nhìn là biết ngay chủ thớt chém gió vụ người ngoài hành tinh rồi! Làm gì có đĩa nào có thể đi đi lại lại giữa các hành tinh, có thể biến hình rồi lại chém pin năng lượng mặt trời thành hàng công nghệ khoa học kỹ thuật cao được chứ? Thấy ngu chưa! Viết ra mà không sợ người cười cho dầm mặt à, nào tàn vãi!”

Nó dụi mắt, nước mắt vẫn rớt lộp độp: “Sao thằng đó lại như vậy a... Đây là sự thật mà...”

Lòng tôi mềm nhũn ra, vòng tay qua vai nó, ôm nó vào lòng mà dỗ dành: “Đừng để ý tới nó nữa, nó mới là nào tàn ấy.”

Nó buồn bã hừ một tiếng trong lòng tôi, khóc nê nê rồi mới ngẩng mặt hỏi tôi: “Trần, nào tàn là cái gì vậy?”

“...” Tôi quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt kia, khóe miệng co quắp, “Em không biết ‘Nào tàn’ là gì à?”

“Không biết.” Nó ngoan ngoãn trả lời.

“Vậy mà khóc cái gì?”

Nó ừ ừ khuất cọ cọ trong lòng, cọ đến nỗi rớt chần xuống luôn: “Tại nó dữ quá...”

... (= =)

Kết quả sau khi khóc xong, nó tiếp tục viết ” Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng ” của mình.

Tôi hỏi vì sao nó không chơi trò chơi, nó mặt nhăn mặt nhăn mũi oán giận: “Không có mặt trời.”

“Hử?”

“Máy biến hình chưa nạp đủ năng lượng nên không biến về được...” Nó giơ tay ra, nghiêm túc giải thích, “Tay ít quá.”

“...Ồ...thật ra ấy, trò chơi ở Trái Đất... chỉ cần hai tay là đủ chơi rồi.”

Bất quá, có lẽ do nó không thích chơi trò chơi. Đến khi trời trong xanh trở lại, dụng cụ biến hình đã nạp đầy năng lượng, nó cũng không có biến trở về nguyên hình mà chơi game online, vẫn kiên trì viết tiểu thuyết, dù có bị ném đá cũng không từ bỏ.

Lại đến cuối tuần, nó do dự kéo kéo tay áo tôi, hỏi: “Trần, anh cho em mượn quần áo với nha?”

“Ồ? Không phải em không chịu mặc sao?” Tôi giật mình.

“Nhưng...” Nó len lén nhìn sắc mặt của tôi, nũng nũng nịu nịu nói, “Em muốn đi ra ngoài chơi...”

14. Chương 14

Tôi cũng không ngạc nhiên khi thấy nó đòi đi chơi: suốt hai tuần đến Trái Đất nó đều phải ngày trốn đêm ra, đến khi theo tôi về nhà, nó cũng không có cơ hội thích hợp để ra ngoài.

Cơ mà, nó chợt đòi ra ngoài chơi như thế này thì đúng là có hơi phiền thật.

“Phiền gì chứ?” Nó không vui quệt mồ.

Tôi vỗ vỗ đầu nó, dă kích thân hình của nó: “Quần áo của anh có vừa em đâu—— quá to.”

Nó nhụt chí “a” một tiếng, nín chần hỏi tôi: “Không thể khoác cái này đi ra ngoài sao?”

“Nếu mày muốn bị người ta kêu là đồ điên thì cứ việc.” Tôi nhún vai.

Nó cúi đầu không nói lời nào, có xu hướng ngồi chồm hổm vẽ vòng tròn.

“Nhưng mà...” Tôi chậm rãi mở miệng, “Anh có thể mua quần áo giúp em.”

“Thật ư? !” Nó ngẩng đầu nhanh chóng, mắt to thoáng chốc long lanh nước, “Trần, anh là người tốt!”

Đến lúc vào siêu thị chọn quần áo, tôi mới tỉnh lại.

Công nhận, tôi đã cố tình chọc nó —— vật nhỏ kia dù là nguyên hình hay biến thành người, đều đáng yêu khiến người ta nhìn không được mà khi dễ —— thật giống như trong nhà có nuôi vật cưng vậy, không đùa không chọc là không chịu nổi.(= =)

“Anh về rồi đây.” Tôi đẩy cửa ra.

Nương theo một tiếng hoan hô, một bóng người lập tức phi thẳng tới cửa, gần như xô tôi ngã xuống đất.

“Trần, anh đã về rồi!” Đôi mắt ngập nước của nó chớp chớp, nó quăn quít bên tôi không ngừng, “Quần áo đâu? Quần áo đâu?”

Tôi buồn cười đưa bọc quần áo cho nó, nhìn nó hưng phấn xé bọc ra.

Nó lôi áo ra, vừa xúc động “Cái này là dành cho em”, vừa ướm thử lên người.

Kiểu áo bình thường , T-shirt bằng vải bông, màu xanh lam nhẹ nhàng mát mắt.

“Giống màu nguyên thủy của em quá!” Nó gật đầu hài lòng, định mặc vào.

Khóe miệng tôi co lại, vội vã ngăn cản nó.

Nó khó hiểu nhìn tôi.

Tôi bất đắc dĩ chỉ vào phòng ngủ: “Vào trong rồi mặc đồ, đừng có đứng trần truồng ngay cửa như vậy chứ... Anh mày còn chưa kịp đóng cửa...”

Nó ngoan ngoãn lấy chần bọc áo quần lại rồi ôm vào phòng ngủ.

Chỉ chốc lát, chợt nghe thấy tiếng nó gọi tôi từ bên trong vọng ra.

“Trần ~ em chui đầu vào không được, làm sao bây giờ?”

“Trần ~ quần mặt nào là mặt trước?”

“Trần ~ cái này là cái gì?”

...

Chờ nó rút cục đi ra, tôi chỉ cảm thấy hai mắt toả sáng: màu xanh da trời rất hợp với da nó, độ dài của quần jeans cũng vừa vặn, cả người dù chỉ đứng ở đó thôi nhưng cũng toát lên một sức hấp dẫn khó tả.

Nó đỏ mặt như lòng đỏ trứng, hỏi tôi: “Đẹp không?”

Tôi gật đầu: “Rất đẹp!”

Nó ngại ngùng cười he he, sau đó hoang mang móc một món đồ từ túi ra, hỏi tôi: “Cái này là cái gì?”

“...” Tôi nghĩ về mặt tôi có thể trông rất kỳ quái, bởi vì cái nhìn của nó cũng càng lúc càng hiểu kỳ.

Tôi tăng hắng một tiếng, hỏi nó: “Em không biết cái này là cái gì sao?”

“Không biết.” Nó trả lời rất thẳng thắn.

Tôi đón lấy vật trong tay nó, mở ra, trầm giọng nói cho nó: “Đây là quần lót.”

“Dùng để làm gì?” Nó chớp mắt.

“Để mặc ở bên trong chứ làm gì... Lại nói, em mặc quần mà sao không biết mặc quần lót vào trước vậy hả?”

Nó bĩu môi, vẻ mặt oan ức: “Em chỉ thấy anh mặc quần dài thôi, nào biết bên trong còn có mặc cái kia đâu!”

15. Chương 15

Vì vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là đợi nó quay về phòng ngủ mặc quần áo vào.

Lúc trở ra, lông mày nó nhăn nhúm hết lại.

“Là lạ làm sao ấy...” Nó nói, “Bị bao lại rồi... khó chịu quá.”

“...” Chứ không phải trực tiếp mặc quần jean vào sẽ càng khó chịu hơn sao.

Khí trời bên ngoài không tệ, người đi chơi rất nhiều.

Nó ngoan ngoãn đi bên cạnh tôi, nét tò mò và hưng phấn hiện rõ trên mặt.

“Em muốn đi đâu chơi?” Tôi hỏi nó.

Nó sáng rực hai mắt rồi chớp chớp hai cái, cười ngọt ngào: “Không biết nữa.”

“... Anh dẫn em đi thủy cung ngắm bạch tuộc nhé?”

Nó xụ mặt, phồng má trừng tôi: “Em cóc cần ngắm bạch tuộc!”

Đứng do dự tại trạm xe buýt một hồi, cuối cùng tôi quyết định dẫn nó đi công viên.

Đợi vài phút, xe buýt đầy người chạy đến nhanh như chớp, phanh gấp, kéo dài hơn mười thước, dừng lại bên đường.

Người xuống xe không ít, lúc chúng tôi lên thì vẫn còn ghế trống.

Mới vừa ngồi xuống băng ghế sau, nó bắt đầu tò mò hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Người trong xe không tính là nhiều, nhưng người nhìn chúng tôi cũng không ít —— Nói chính xác thì... người nhìn nó không ít, nhất là mấy cô bé học sinh ngồi ở ghế trước, đôi mắt lóe sáng làm người ta sờn cả gai ốc.

Bị mọi người nhìn nhiều quá khiến nó bất giác xích gần lại mà thì thầm với tôi: “Trần?”

“Gì?” Tôi bị mấy cô bé nhìn dữ quá cũng đâm ra sợ, không được tự nhiên mà giật giật.

Nó nhích lại chút nữa, nhỏ giọng hỏi tôi: “ ‘Tiểu thụ’ là gì vậy?”

“Hà?”

“Còn nữa còn nữa, ‘Trung khuyến công’ là gì vậy? Cái này cùng loại với mấy con sủa gâu gâu ấy hả?”

Tôi đen mặt: “Mày lấy đâu ra mấy từ này vậy?”

Nó nghiêng đầu, ngón tay khẽ nghiêng chỉ chỉ ra phía trước: “Mấy người Trái Đất trẻ tuổi giới tính nữ kia đều nghĩ về những cái này từ lúc lên xe đó.”

... Tôi thật sự quên mất, nó có thể đọc được suy nghĩ của người khác mà.

“Mấy chị ấy còn bảo em là ‘Nhược thụ’... À, còn ‘Nữ vương thụ’ nữa, đó là cái gì vậy?” Nó bám vào vai tôi khiếm tốn thỉnh cầu.

Mấy nữ sinh bắt đầu cười quỷ dị.

Tôi thở dài thống khổ: Sao ở đâu cũng có thể loại được gọi là “hủ nữ” này hết vậy a a a? ! Hồi trước ở trường cũng có, giờ ở công ty cũng có, lúc này bắt quả chỉ ngồi xe buýt có một chút mà cũng gặp phải là sao?

“Ôi?” Nó sợ hãi hô nhẹ một tiếng, nháy mắt mấy cái rồi ngồi ngay ngắn lại.

Tôi tận lực bỏ qua những ánh mắt đen tối đó, hỏi nó: “Làm sao vậy?”

Nó sưng sốt một chút, vội vã lắc đầu: “Không có việc gì, không có việc gì hết á!”

“Thật không?” Tôi nghi ngờ nhìn vào mắt nó.

Nó cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, trông rất chăm chú, khuôn mặt hơi đỏ lên.

“Ôi, thì ra còn có thể có kiểu này nữa ư...” Nó nho nhỏ cảm thán.

Tôi im lặng nhìn mấy nữ sinh đang cười đến run người kia, phát hiện bản thân tuyệt đối không muốn biết nó đang cảm thán cái gì.

16. Chương 16

Xe buýt vừa đến trạm, tôi liền kéo nó xuống xe. Mấy cô bé học trò chạy trốn chết dưới ánh mắt tối sầm của tôi.

Công viên cách trạm xe buýt không xa, cùng lắm là bảy phút đi bộ mà thôi. Chúng tôi chen chúc mua vé trong đoàn người tấp nập.

Vừa bước vào công viên, tôi liền phát hiện quyết định của mình thực sự không được đúng đắn cho lắm: công viên là nơi dành cho tình nhân người ta có đôi có cặp và vợ chồng có con cái đi đến. Tổ hợp của tôi với nó rước lấy không ít ánh nhìn hiếu kỳ.

Tôi thì thấy xấu hổ, còn nó lại cao hứng bừng bừng kéo tay tôi chạy tán loạn khắp nơi.

Hoa đào trong công viên vừa lúc chớm nở, từng cây từng cây trổ hoa rực rỡ.

Nó tò mò đi đến gần vài băng ngăn cách, giật nhẹ cánh hoa, ngửi ngửi, sau đó sờ sờ mũi phàn nàn: “Không thơm gì hết.”

Khuôn mặt nó nhẹ nhàng ửng đỏ dưới ánh mặt trời.

Tôi nhin không được cười vì mái tóc ngắn của nó, cảm giác ngại ngần ban đầu đã bay biến đi mất, thế là tôi dứt khoát dạo chơi cùng nó.

Các trò chơi trong công viên không nhiều lắm, hơn nữa chủ yếu là dành cho con nít. Vậy mà nó hăng hái bon chen cùng mấy đứa nhỏ, chơi đến quên trời quên đất.

Xuống khỏi đoàn tàu mini, lúc đến bên hồ, nó chợt dừng lại, quay mặt nhìn hồ nước chầm chầm.

Sóng gợn lăn tăn dưới hàng liễu rũ, bóng thuyền thấp thoáng xa xa trên mặt hồ.

Đôi mắt đầy chờ mong của nó nhìn hồ rồi lại nhìn tôi, mím môi không nói lời nào.

Tôi cười: “Muốn chèo thuyền không?”

Nó híp mắt cười đến hải lòng: “Muốn!”

Lên thuyền chưa tới ba phút, nó quăng mái chèo đi mà ngồi sát mép thuyền ngắm cá.

“Này...” Tôi vô lực gọi nó, “Em muốn chèo thuyền mà phải không?”

Nó cũng chẳng thèm quay đầu lại, khoát khoát tay: “Anh chèo là được rồi, em không tranh với anh đâu.”

... Ai thèm tranh cái này với mày đâu.

“Đừng nói là em không biết chèo nhé?” Tôi kích nó.

Nó trừng mắt, quả nhiên dỉnh chấu: “Ai nói em không biết! Em đua thuyền ở hành tinh Tasi còn giành được giải thưởng đấy!”

“Ồ? Hạng mấy thế?”

“Hạng ba!” Nó chống nạnh, ngẩng đầu cao thật cao.

Tôi cười gian: “Đừng nói là chỉ có ba đội tham gia nha?”

Mắt nó loé lên: “Đương nhiên là không phải rồi...”

“Ủ ôi... ” Tôi thở dài thấu hiểu, “Nhất định là chỉ có ba đội tham gia rồi.”

Nó đỏ rần mặt, cắn môi trừng tôi, cầm lấy mái chèo mà chèo lia lịa.

Cùng hôm đó, công viên thiếu chút nữa xảy ra tai nạn đụng thuyền liên hoàn thảm khốc. Nhân chứng miêu tả, “Thật ra thì thuyền nhỏ kia cũng không có cố ý va chạm đâu, thoạt trông như người trên thuyền không biết chèo ấy, thuyền sắp lật nên mới đụng vào du thuyền bên cạnh.”

Cuối cùng đến khi về tới nhà, nó đã mệt hết mỡ mắt nổi.

“Trần...” Nó yếu ớt ngã trên sofa gọi tôi.

Tôi vừa ngồi cạnh bên dùng khăn lông lau mặt nó, vừa hỏi: “Chuyện gì?”

Nó nước mắt lưng tròng hỏi tôi: “Em sắp chết rồi hả anh?”

“Nói bậy bạ gì đó!” Tôi vừa bực mình vừa buồn cười, tiện tay nhéo nhéo mặt nó: mìn màng mềm mại, cảm giác không tệ tí nào.

Nó sụt sịt, ai oán kể khổ: “Cả người em đều đau này.”

“Lạy em, không phải em chèo thuyền mới được có mười phút sao? Còn lại rõ ràng đều là anh chèo đây này, vậy mà anh có than mệt đâu.”

Nó ủy khuất lườm tôi: “Người hành tinh Tasi bọn em mỏng manh lắm!”

“Là mày đòi chèo thuyền chứ ai.”

Nó không nói lời nào, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mếu, nước mắt đã chực rơi xuống.

“Được rồi được rồi...” Tôi giơ tay đầu hàng, “Sợ em rồi, để anh mát xa cho em là được chứ gì...”

Bế người ta vô phòng ngủ, tôi tiếp tục làm cu li quỳ gối xoa bóp cho người ta. Bắt đầu từ bả vai, tay dùng sức ấn vào ba phần lực, rồi chậm rãi niết qua cánh tay người ta, lại vân vê trên bờ eo thon.

Nó ngoan ngoãn nằm sấp mặc tôi loay hoay, thỉnh thoảng rên nhẹ vài tiếng thoải mái.

“Ừm... Bên kia... ấn mạnh thêm một chút..”

“Không phải... bên trên ấy... A~ “

“A~ nhẹ một chút...”

“... Mày có thể ngừng rên dùng anh được không?” Tôi đen mặt hỏi nó.

“Sao vậy?” Nó khó hiểu quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt ngây thơ thuần khiết khiến tôi thấy xấu hổ bản thân hết sức.

“... Không... Không có gì...” Tôi vô lực gục đầu xuống.

Nó cái hiểu cái không mà nhìn tôi, lông mi thật dài khẽ quạt hai cái: “Vậy em rên nữa nhé?”

“... Tùy em.”

Kết quả, tối đó tôi mất ngủ, sáng hôm sau khóc không ra nước mắt trong nhà vệ sinh mà giặt quần sịp.

17. Chương 17

Sáng chủ nhật, thời tiết trong veo, nắng rọi khắp nơi.

Tôi nghiêm gương mặt xanh lè phơi quần áo vừa giặt trên ban công, oán hận nghiêng răng vài cái, quyết định vào phòng ngủ lôi đầu dây cái đĩa hại tôi mơ bậy bạ cả đêm.

Rèm cửa sổ vẫn buông, trong phòng tối như ban đêm.

Tôi kéo rèm cửa, mang theo tâm tình khó chịu mà nhấc chăn lên.

“Dậy đi! Mặt trời lên cao rồi kìa!”

Không có tiếng trả lời.

Không có ai dưới chăn!

Lòng tôi cả kinh, ném hết chăn xuống mặt đất.

Gối đầu, ga giường, còn có quần lót tôi ép nó mặc sau khi tắm tối hôm qua — vậy mà không có nó!

“Rau Câu?!” Tôi luống cuống, nhỏ giọng hô một tiếng, vẫn không có tiếng đáp lại như cũ.

Tủ quần áo, sàn giường, thậm chí ngăn tủ nhỏ để vật dụng linh tinh cũng bị tôi lật tung mấy lần.

Không thấy nó đâu cả!

“Tại sao lại có thể như vậy được...” Tôi hoảng sợ đứng bên giường: cửa sổ phòng ngủ vẫn đóng, tôi ngủ trên sofa phòng khách cũng không thấy nó rời phòng — một người to như vậy mà biến mất sao ?!

Lẽ nào bị người ngoài hành tinh khác rước về rồi? Ngay cả chào tạm biệt một câu cũng không luôn à ?!

Ngực tôi như bị cái gì đè nặng, bị dồn nén đến mức không thở nổi, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, mắt thẳng băng, ngã ngồi lên giường.

“Rau Câu!” Nhắm mắt lại, tôi không thể hiểu mình đang khó chịu cái gì, chỉ biết gọi nó không ngừng, áp lực dồn nén không thể khống chế được.

“Ừm...”

Một tiếng rên rỉ rất nhỏ, nhỏ đến mức khiến tôi hoài nghi rằng mình có đang nghe lầm hay không.

“Ừm... Rau câu... Ăn ngon...”

Lại một tiếng.

Lần này tôi đã nghe rõ, giọng nói ở ngay phía sau tôi!

Tôi cẩn thận quay đầu lại: không có ai hết. Trên giường chỉ có mấy thứ: gối, chăn, quần lót...

Quần lót trắng tươi bông giặt giặt!

Sau đó là tiếng hừ mơ hồ.

Tôi trợn mắt há miệng mà nhìn chiếc giường một cách kì quái, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Đứng dậy, cất bước, đến bên cửa sổ, thả rèm xuống. Tôi hít sâu một hơi, chậm rãi nhìn về phía trên giường.

Đốm sáng xanh lam nhàn nhạt đang cuộn người, mắt to nhắm tịt, mấy cái xúc tu xuyên qua quần lót, thỉnh thoảng ngoe nguẩy vài cái.

“Ăn ngon...” Nó làm bầm, vô thức đuổi xúc tu gãi gãi quả đầu tròn.

Má bên trái giật giật hai cái, tôi dữ tợn cười một tiếng rồi giờ nó lên trước mắt.

Nó mơ mơ màng màng mở nửa con mắt nhìn tôi, làu bàu hỏi tôi: “Trần... Anh đang làm gì vậy?”

“Mày nói xem anh đang làm gì!” Tôi bắt lấy xúc tu nó, tàn nhẫn cắn.

Có lẽ do sắc mặt của tôi thực sự rất xấu xí, nó chớp chớp mắt, cuối cùng tỉnh táo lại.

“A? Chuyện gì thế?” Nó ngơ ngác uốn mình, cố gắng lấy xúc tu ra khỏi miệng tôi, nhưng không có kết quả.

“Mày còn hỏi anh!” Tôi dở khóc dở cười nhìn trạng thái lơ mơ của nó, tất cả cảm giác lo lắng tức giận đều đã tan thành mây khói.

“Ồ?” Nó mở to mắt, nửa ngày sau mới ý thức được tình trạng của mình, “Sao em biến trở về rồi?”

“Anh mày đây cũng muốn biết lắm đấy.”

Cuộn mình trên sofa phòng khách, thân thể nó trong suốt nhìn không rõ, đôi mắt màu nhạt vô tội nhìn tôi đắm đuối.

“Khi độ mệt nhọc vượt qua ngưỡng an toàn thì hình dáng sẽ bị cưỡng chế trở về ban đầu á?” Tôi nói, âm cuối nâng lên.

Nó thụt lùi, nhỏ giọng biện bạch: “Em nói đây không phải là lỗi của em nha...”

“Có tình huống như vậy mà sao mày không nói trước cho anh biết?” Tôi cắn răng cười.

Ánh mắt nó bay tới bay lui, không dám nhìn tôi, âm thanh còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu: “Lỡ quên...”

“Lỡ!” Tôi chường một chường lên bàn trà, nó nhắm tịt mắt, không nhìn kĩ là hết biết nó ở chỗ nào luôn, “Lỡ... Hừ! Mày có biết anh thiếu chút nữa là bị mày hù chết không hả? !”

Nó run rẩy mở mắt ra, viền mắt ngập nước: “Trần...”

Tôi hừ lạnh, không thèm để ý tới nó.

Nó tủi thân nhìn tôi, nước mắt lập tức rơi xoạch xoạch trên ghế, đọng lại thành một đốm nước nhỏ.

Trong lúc nhất thời, phòng khách an tĩnh chỉ nghe thấy tiếng nước nhỏ phảng phất.

Tôi nhìn vũng nước đọng càng lúc càng sâu càng rộng, thở dài, nâng nó lên.

Nó ngộ nguẩy hai cái như hờn dỗi, rồi im lìm, nước mắt tí tách rơi trên tay tôi.

“Đừng khóc nữa.” Tôi nhẹ giọng, “Không phải anh muốn mắng em.”

“Nhưng anh... anh hung dữ với em...” Nó thút thít đáp lại.

Tôi cẩn thận sờ sờ nó đầu: “Anh nghĩ em rời đi mà không có lấy một câu từ già.”

“Anh không mong em đi, phải không?” Nó ngừng khóc, xúc tu lạnh lạnh cuốn lấy ngón cái của tôi, giọng nói tựa hồ có chút kích động.

Thân thể nó trong suốt, đôi mắt ươn ướt cũng gần như trong suốt dưới ánh mặt trời. Tôi cảm thấy mình như đang nói chuyện với không khí, khuôn mặt nóng lên một cách kì lạ.

18. Chương 18

“Anh thích em kìa.”

Nó dùng câu khẳng định, mắt to trong veo sáng ngời nhìn tôi chằm chằm.

Tôi im lặng, đưa tay thả nó xuống xô pha, chỉ chỉ mình: “Nam đấy.” Sau đó chỉ chỉ nó: “Cũng tính là nam đấy.”

“Gi mà ‘cũng tính’ hả? !” Nó bắt mắt hừ một tiếng, híp mắt nhìn tôi, “Chắc chắn là anh thích em rồi, cho nên mới không muốn em đi!”

Tôi lại chỉ vào mình: “Người Trái Đất.” Chuyển hướng, chỉ nó: “Người ngoài hành tinh.”

Nó không chịu, hươ hươ xúc tu kháng nghị: “Kết hôn xuyên hành tinh đang được đẩy mạnh đấy!”

“Lạy em...” Tôi ôm đầu khóc thét, “Anh không muốn em đi cũng đâu phải là anh thích em đâu...”

Vành mắt lại mọng nước lần nữa, nó ủy khuất cúi đầu lầm bầm: “Anh không thích em... Biết ngay mà, anh không thích em... Anh muốn đuổi em đi...”

“Em muốn về nhà...” Nó xoắn xúc tu, nước mắt bắt đầu rơi tự do. Đốm nước trên xô pha còn chưa khô đã tiếp tục lan ra một vùng to.

Tôi vô lực cả người, nhỏ giọng biện hộ: “Anh cũng chưa nói anh không thích em mà...”

“Vậy chính là thích rồi!” Nó nhanh chóng ngẩng đầu, nước mắt tèm lem trũng tôi tàn bạo, bộ dạng ‘Anh mà dám nói không phải là em khóc chết cho anh xem’.

“Anh...” Tôi do dự.

“Anh thích em anh thích em ~” Nó gào thét, xúc tu trong suốt dưới ánh mặt trời nhảy múa điên cuồng trên đỉnh đầu.

“Anh...”

“Anh thích em ~ “

“Em...”

“Anh thích em ~ “

Ầm!

Tôi nện một quyền lên xô pha.

Nó lập tức yên lặng, ôm đầu lui qua một bên.

“Rốt cục đến phiên anh nói chưa?” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười, ngồi xuống cạnh nó.

Hai mắt nhấp nháy, nó thì thầm: “Anh thích em không...”

Tôi thở dài, đưa tay sờ quả đầu mềm mại trơn bóng của nó: “Anh thích em.”

Nó bất động, mắt to thẳng tắp nhìn tôi say đắm.

Mặt lại bắt đầu nóng lên, tôi chặt vật muốn chết, chỉ có thể né tránh ánh mắt nó.

Tay chợt mát lạnh, bị xúc tu nó kéo lại.

Nó mơ màng nghiêng đầu hỏi tôi: “Anh vừa nói gì? Hình như em không nghe rõ...”

“Kệ mày.” Tôi nghiêm mặt định rút tay về.

Nó cũng không thả ra, xúc tu quấn quýt lấy tôi, toàn bộ thân thể đung đưa giữa không trung.

Tôi càng hoảng hốt, vội vã dùng tay kia nâng nó.

Nó vẫn chẳng quan tâm, chỉ ôm tay tôi mà cười khúc khích: “Trần ~ Anh nói anh thích em rồi kìa ~ “

Có lẽ do bộ dáng nó quá ngốc, ngốc đến mức khiến tôi không đành lòng nói “không” —— Tôi gật đầu rồi. Tôi cứ thế mà gật – đầu – rồi.

Một người đàn ông sống hai mươi lăm năm cứ thế mà nói “Anh thích em” với một cái con giống như cái rau câu, đã thế còn cùng giới tính.

Nó cong cong đôi mắt, cọ cọ tay tôi nịnh nọt, nghiêm trang nói với tôi rằng: “Để báo đáp lại, em cũng thích anh lắm ~ “

Để báo đáp lại... Tôi đáng thương đến mức cần ‘báo đáp’ của vật nhỏ kia ư? Mà đáng thương hơn chính là... tôi cứ nhiên còn thấy vui vẻ...

“Ừm... ” Nó gật đầu, lẩm nhẩm, “Phải báo cho hai lão người điên kia chuẩn bị đến đón mới được.”

Tôi vẫn còn đắm mình trong vực sâu thăm thẳm, không đếm xỉa tới nó.

Nó múa may một hồi trong lòng tay tôi, đến lúc dừng lại thì trong xúc tu đã xuất hiện một vật thể be bé như chiếc cúc áo. Nó hừ nhẹ, giơ vật kia lên gần miệng, mặt mày rạng rỡ nói: “Ông điên kia! Tôi tìm được Hita rồi này ~ phái người tới đón tôi về nhà đi ~ “

Nói xong, nó múa thêm một chập nữa, cúc áo biến mất.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng nghiêng răng của mình: “Mày thấy có nên giải thích gì đó không nhỉ?”

19. Chương 19

Buông rèm cửa sổ, tôi cười âm hiểm đứng cạnh cửa sổ.

Ánh sáng xanh lam trên người lấp lánh không ngừng, nó run rẩy rút vào một góc sofa, cười gượng ha ha: “Trần ~ “

“Nói đi! Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Mắt to long lanh chợt dạ chớp hai cái, ánh sáng của nó chuyển thành màu hồng phấn: “Chuyện gì là chuyện gì?”

Tôi híp mắt hừ lạnh, khoanh tay thông thả bước đến sofa, nhìn xuống nó: “Lúc này... mày vừa nói chuyện với ai thế?”

Nó uốn éo thân thể, nịnh nọt sấp tới, nhỏ giọng đáp lại: “Trần ~ anh nói anh thích em nè, em cũng thích anh nè, thành ra anh là Hita của em rồi ~ “

“Không nói đến cái này!” Tôi xấu hổ tăng hăng, mặt hơi hơi nóng, “Mày có thể liên lạc với người trên hành tinh của mày sao?”

“Có thể.” Nó gật đầu, xúc tu ngoan ngoãn co vào trong.

“Vì sao không nói cho anh biết?”

Ánh sáng hồng tối xuống, nó đáng thương trả lời: “Em sợ anh không thích em nữa.”

Nó co lại nhỏ xíu, lách người vào góc sofa, đôi mắt nhìn tôi tha thiết, tựa như cún con sợ bị chủ nhân vứt bỏ, làm trái tim người ta rụng rời.

“Vì sao lại nghĩ như vậy?” Tôi bắt nó vào lòng tay.

Nó cẩn thận lấy xúc tu chọt chọt tay tôi, thấy tôi không phản đối, lập tức ôm chặt ngón cái của tôi, ủy khuất gọi tên tôi: “Trần... Không phải em cố ý đâu... Công cụ gọi khẩn chỉ có thể dùng một lần, nếu không tìm được Hita thì không thể dùng nó được.”

Tôi nhú mi, ra hiệu nó nói tiếp.

Nó oán giận: “Hai lão điên nói, nếu tìm không được Hita, cho dù em có dùng công cụ gọi khẩn cũng không thể nào quay về được.”

“Vậy bây giờ em dùng, bọn họ sẽ phái người tới đón em à?”

“Vâng!” Nó gật đầu, trông có vẻ rất hài lòng, “Em tìm được anh rồi nè ~ “

“...” Tôi hắng giọng, quay đầu nhìn hướng khác, “Em chắc là anh sẽ thích em à?”

“Vì sao không thích?” Nó ngẩng cao đầu, đắc ý dào dạt, “Em là người tình quốc dân mà!”

“Rồi lỡ anh không thích em thì sao? Em không sợ anh bán em cho viện nghiên cứu sinh vật gì gì đó sao?”

Nó nháy nháy mắt, cọ cọ tay tôi: “Không sợ đâu, anh là người tốt. Với cả, cho dù anh không thích em, em cũng sẽ khiến anh thích em!”

Tôi nở nụ cười, đưa tay sờ sờ quả đầu mềm mại của nó: “Tự tin dữ ta?”

Nó híp mắt hưởng thụ, kiên định gật đầu: “Vâng!”

Kỳ thực thừa nhận mình thích vật nhỏ cũng không khó lắm. Tôi hầu như chấp nhận mà không hề đấu tranh vùng vẫy gì cả.

Nó rất hài lòng, phần chần lao về máy tính nơi thư phòng mà gõ gõ, xúc tu múa hoa cả mắt.

Tôi tò mò theo sát phía sau nhìn nó.

Vẫn là Cuộc sống của tớ và người Trái Đất , phía dưới là một chuỗi dài những phản hồi.

“Lại viết tiếp truyện khoa học viễn tưởng nữa hả?”

“Không...” Nó xoay người, nghiêm túc sửa sai cho tôi, “Này không phải tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.”

“Ồ hớ?”

Nó chỉ vào phản hồi, nói: “Các chị ấy bảo, truyện của em là tiểu thuyết đam mỹ đấy.”

Tôi câm nín.

Buổi tối lúc ngủ, nó kéo vỏ rau câu vào phòng ngủ, nhìn tôi nòng nài.

Áo ngủ của tôi bị nó nhìn đến đỏ cả lên, sắp thủng một lỗ: “Làm sao vậy?”

Toàn thân nó lấp lánh ánh hồng, thẹn thùng hỏi tôi: “Em ngủ với anh được không?”

“Vì sao phải ngủ với anh?”

“Anh là Hita của em mà!” Nó hùng hồn.

“Mày...” Tôi so sánh kích thước thân thể, dă kích nó, “Mày không sợ buổi tối bị anh đè bẹp dí sao?”

Nó trườn tôi, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài, không đem theo vỏ rau câu theo luôn.

Tôi mặc áo ngủ, lòng bất an định đi an ủi nó, phòng khách bỗng bừng sáng một chớp, sau đó một bóng người bay vào phòng ngủ, lao thẳng lên trên giường, tiến vào chần chỉ lộ ra một quả đầu nhỏ mà hả hê nhìn tôi: “Giờ thì không sợ bị anh đè nữa rồi ~ “

20. Chương 20

Tôi dở khóc dở cười đứng bên giường.

Nó ló đầu ra khỏi chăn mà diều võ dương oai.

“Em đừng làm loạn có được không? Mai anh còn phải đi làm nữa.” Tôi tỏ vẻ mềm yếu, thử dụ dỗ nó nhường giường ngủ lại cho mình — Tôi đã ngủ trên sofa lâu quá trời rồi, cỡ mà bắt tôi ngủ nữa chắc tôi phát điên quá.

“Em có nháo gì đâu...” Nó bĩu môi, đôi mắt lấp lánh, “Mình ngủ chung đi!”

Khóe miệng co lại, tôi xụ mặt đi tới giật chăn nó. Nó túm chặt chăn, lẩn hai vòng, quấn chăn kín mít người.

Tôi thử vài lần, không thành công, chỉ có thể tiếp tục đe dọa: “Đi ra, biến trở về coi.”

“Mấy biến hình chưa đủ năng lượng ~” Nó híp mắt cười đắc ý, thò một cánh tay trắng nõn ra khỏi chăn, nắm lấy góc áo tôi, “Ngủ chung đi ngủ chung đi ~ “

Tôi không nói lời nào, giật góc áo về, định tiếp tục ngủ sô pha.

Nó lập tức buông chăn ra, dùng cả tay chân để ngồi dậy, viền mắt hơi đỏ lên.

“Trần...” Nó nhỏ giọng gọi, “Anh giận hả?”

Tôi không nói lời nào.

Nó gục đầu xuống, giọng nghẹn ngào: “Anh đừng giận được không... Để em đi ngủ sô pha...” Nói xong liền xuống giường, cất bước đi ra phòng khách.

“Uầy... ” Tôi kéo nó, thở dài, “Thôi, ngủ chung đi.”

Nó lập tức nhào lên người tôi, tia cười đọng đầy trong mắt, căn bản không hề có nước mắt.

“Trần ~ Anh là tốt nhất ~” Nó gấp gáp lôi kéo tôi, nịnh nọt đẩy tôi lên giường.

Tôi chỉ cảm thấy từng cơn choáng kéo đến: nó vừa mới biến hình, trên trên người chả có che đậy cái gì sất, mà bây giờ cứ lơ lơ đu đưa trên người tôi như thế này, trên mặt là nụ cười rạng rỡ động lòng người.

“Ồ?” Nó ngạc nhiên ngừng động tác, “Cái gì vậy?”

Tôi cắn răng hỏi nó: “Cái gì là cái gì ?”

Nó chớp chớp con mắt, ngây thơ trả lời: “Không biết, có cái gì đâm vào em khó chịu quá.”

Tay nó chỉ xuống, tôi nhìn theo, lập tức đỏ mặt rần rần.

“Là cái gì?” Nó tò mò đưa tay chọt chọt, bị tôi ngăn lại ngay lập tức, “Cái gì vậy? Cứng cứng, còn nóng nóng nữa.”

Tôi xem xét vẻ mặt của nó, có chút do dự: “Em không biết à?”

Nó gạt đầu, hỏi tiếp: “Anh giấu cái gì vậy? Cho em xem với~ “

Tôi vội vàng đẩy nó ra, mặt đã muốn phồng lên: “Em ngủ trước đi, anh đi WC đã!”

“Ồ?” Nó còn chưa kịp phản ứng thì tôi đã chạy trốn chết.

Khi tôi vác tấm thân lạnh buốt hơi nước trở lại phòng ngủ, nó vẫn chưa ngủ, trùm chăn ngồi ở đầu giường, mặt đỏ hồng.

“Cái đó...” Ánh mắt nó lơ lửng, không dám nhìn tôi, “Có phải anh muốn làm cái đó đúng không...?”

“Cái đó nào?”

Nó lấy hai tay che mặt, con mắt lấp ló qua khe hở: “Là cái đó đó...”

Đường nhìn của nó rơi vào giữa hai chân tôi, tôi có thiếu năng cách mấy cũng hiểu được ý của nó: “Ừa, em không biết mà?”

Nó vịn vịn hai cái dưới chân, nói lầm bầm như tiếng muỗi: “Em vừa mới nhớ lại... về suy nghĩ của mấy chị trên xe buýt hôm ấy...”

“Trần...” Nó gian nan cất tiếng, “Cái đó đau quá... mình khỏi làm được không...?”

Tim tôi mềm nhũn, tôi sờ sờ mái tóc ngắn của nó, đồng ý: “Anh sẽ không làm đâu.”

Nó trông có vẻ yên tâm, tay cũng buông xuống. Nó nũng nịu chui vào trong lòng tôi, đưa tay ôm tôi: “Trần ~ Anh là người tốt ~ “

Tôi bật cười.

Nó tiếp tục lải nhải: “Cái đó thật đáng sợ, vừa có roi vừa có nến, còn có cây gậy to như vậy nữa —— nhất định là đau chết luôn.”

“... Em nói cái gì?”

Nó giương mắt nhìn tôi một cách đáng thương: “Là cái đó đó... suy nghĩ của mấy chị đó đó...”

Đầu tôi bắt đầu đau nhức: vì sao hủ nữ bây giờ lại thích SM vậy trời?!

Kết quả, sự tình hương diễm gì đó cũng không có xảy ra.

Cả đêm, nó ôm tôi ngủ chặt cứng như dính huy hiệu, đến sáng hôm sau thì tôi đã ngấm được thể nào là “Tình tình lượng, thấu tâm lương” rồi. (Sao sáng xuyên thấu tim lạnh.)

21. Chương 21

Thời gian làm việc rất buồn chán, nhìn gương mặt bóng nhoáng gian xảo của lão boss mà tôi nhớ cái Rau Câu đang ở nhà một mình hết sức.

Tan việc, từ chối lời rủ rê của đồng nghiệp, tôi chen lên xe buýt để về nhà đúng giờ.

Mở cửa, gọi to “Anh về rồi nè”, vậy mà không thấy bóng dáng chạy ra chào mừng như thường lệ của nó đâu hết.

Phòng khách tối om, phòng ngủ với nhà bếp cũng không có bật đèn, còn thư phòng thì đóng cửa kín mít.

Tôi đổi dép, tay còn chưa chạm đến nắm đấm cửa, chợt nghe thấy từng đợt rên rỉ dồn nén.

Da mặt co lại, da đầu tê rần, tôi mở toang cửa.

Rèm cửa sổ thả xuống, ánh sáng rất mờ nhạt, nguồn sáng duy nhất chỉ phát ra từ màn hình máy tính.

Nó nằm sấp trên bàn để máy vi tính, không nhúc nhích.

Hiệu ứng âm thanh tốt vô cùng, tiếng thở dốc và tiếng va chạm vang vọng rõ ràng trong thư phòng; màn hình không lớn, nhưng cũng đủ để thấy rõ hai cơ thể đang dây dưa bên trong.

Tôi đen mặt, đoạt con chuột từ tay nó mà đóng cửa sổ video đang xem lại.

Lúc này nó mới xoa mắt ngồi thẳng dậy, có vẻ như vẫn chưa tỉnh ngủ. Trên mặt còn có dấu cắn hồng hồng, xem ra đã ngủ một hồi lâu rồi.

“Ồ... Anh về rồi à...” Nó mơ màng nhìn tôi cười cười, thân thể mềm nhũn, tựa như sắp nằm xuống ngủ nữa.

Tôi đỡ lấy nó, ôm nó vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi: “Sao lại ngủ ở đây? Mệt vậy mà sao không lên giường nằm?”

Nó cọ cọ trong lòng tôi, tỉnh ra được một chút: “Vốn không định ngủ đâu...” Nó ngáp một cái, lông mi thật dài khẽ vương giọt nước mắt, “Xem clip thể nào lại lẫn ra ngủ quên ấy chứ.”

Da mặt tôi lại co rút, nhìn bộ dạng làm nũng của nó mà không nỡ tâm trách mắng, chỉ có thể tiếp tục thấp giọng hỏi nhỏ: “Sao lại xem GV thể này?”

Nó ngơ ngàng chớp mắt mấy cái: “Không được xem sao?”

“Cũng không phải là không thể...”

“À!” Nó bỗng thốt lên, tỉnh lại hoàn toàn, hưng phấn túm chặt lấy áo tôi, “Trần! Bây giờ thì em đã hiểu... Đàn ông với đàn ông không những có thể như vậy mà còn có thể như vậy nữa!”

Tôi câm nín: nó nói không đầu không đuôi, vậy mà tôi hiểu được mới chết chứ!

“Nè Trần ~ Tụi mình cũng như vậy đi ~” Nó tựa vào ngực tôi, mắt to sáng long lanh, “Thử xem thử xem ~ “
Bộ phận nào đó trên người tôi bắt đầu ngẩng dậy tán thành.

Tôi vội ho một cái, đẩy nó ra xa: “Em nghĩ cái gì vậy... Cái kia là cái gì?”

Nó ngạc nhiên mở to mắt nhìn tôi: “Người Trái Đất các anh không phải là như thế này sao? Lưỡng tình tương duyệt, sau đó gạo nấu thành cơm ~ Anh là Hita của em, chúng mình đã lưỡng tình tương duyệt rồi...” Nó giơ ngón tay lên, giải thích nghiêm túc, “Cho nên, dựa theo phong tục các anh, hiện tại nên là gạo nấu thành cơm a.”

“... Ai nói cho mày thứ ‘Phong tục’ này vậy?”

“Một chị người Trái Đất ấy...” Nó chỉ chỉ máy tính, “Chị ấy phản hồi trong cuốn tiểu thuyết của em, sau đó tụi em làm quen nhau luôn. Chị ấy biết nhiều lắm, ngay cả tư liệu tham khảo kia cũng là chị ấy chỉ cho em đấy.” Nó gật gù sùng bái, “Chắc chắn chị ấy là một nhà xã hội học!”

“Cơ mà...” Nó bủi môi phàn nàn, “Bộ phim kia xem chán chết đi được, ngoại trừ tư thế khác nhau ra thì toàn lặp lại mỗi một động tác mà thôi — Em xem mà ngủ gật luôn.”

Cái gì gọi là bị người bán mà còn giúp người ta đếm tiền... Rốt cuộc hôm nay tôi đã gặp được.

Tôi vừa âm thầm quyết định sau này không để nó ngồi máy tính một mình nữa, vừa nỗ lực chuyển chủ đề câu chuyện: “Nãy anh về anh có mua rau câu hương quýt đó, muốn ăn không?”

“Muốn

” Nó reo hò, những suy nghĩ lung tung gì đó đều bị quăng ra sau não.

Lại nói tiếp, chiều này đúng là trăm trận trăm thắng, một chút cảm giác thành tựu cũng không có...

.

.

Kết quả lúc khuya đi ngủ, nó vẫn nghĩ tới chuyện đó, nhào lên người tôi, dẩu cái miệng nhỏ nhắn định hôn tôi.

Tôi giãy dụa, nhưng sợ làm nó đau, thế là bị cưỡng hôn.

Nó hài lòng hả dạ mà ngậm nga, đầu lưỡi hồng nhật đảo qua đảo lại trên cánh môi.

Tôi thở dài: nếu người ta đã tích cực như vậy rồi thì tôi đây còn kìm nén vẹo gì nữa?

Vì thế tôi đảo khách thành chủ, giúp ngốc nhỏ trải nghiệm kĩ thuật hôn tinh xảo của người Trái Đất.

Lúc buông nó ra, thân thể nó đã mềm nhũn, ánh mắt mê ly.

Nó vẫn chưa quen với việc mặc quần áo, quần áo trên người đều thuộc kiểu dễ mặc dễ cởi, lại thêm một màn mây mưa khi này nên rất thuận tiện để gỡ trừ.

Làn da nó rất đẹp, mịn màng mềm mại, không chút tỳ vết. Có lẽ do ngủ trong vỏ rau câu lâu ngày nên trên người nó còn thoang thoảng hương vị rau câu ngọt ngào.

“Trần...” Nó yếu ớt gọi, mang theo âm mũi, nghe gọi tình muốn chết.

“Sao thế?” Tôi nhẹ nhàng cắn vào cổ nó.

Nó rên rỉ một tiếng, cánh tay lại chỉ ra cửa sổ sát đất trong phòng ngủ: “Bên ngoài có người.”

22. Chương 22

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bởi vì có chút liên quan đến nội dung truyện, nên bổ sung thêm đoạn ngoài lề này...

Bên ngoài vẫn bình thường. . . Nhà của tôi ở tầng sáu, không xem là cao, nhưng cũng sẽ không quá thấp để có người rình ngoài cửa sổ.

“Là có người mà.” Nó vẫn chắc nịch, lắc lắc người, chui ra khỏi lòng tôi.

Tôi bất đắc dĩ, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, xốc rèm cửa sổ lên: “Em xem có hay không...”

Lặng im.

Sau đó, nó “A!” lên, tôi vẫn không thể động dậy như cũ.

Nguyên nhân là do tôi bị con biển dị ngoài cửa sổ hù cho chết đứng: đó là một gương mặt không phải của người, toàn thân màu xanh dương, cặp mắt to bè, như một khối kẹo cao su dính cứng ngắc vào cửa sổ.

“Trần...” Nó cất tiếng nho nhỏ, “Cho ổng vào được không?”

Tôi ép mình dời ánh mắt khỏi con biển dị trên cửa sổ, đơ mắt hỏi nó: “Em quen nó hả?”

Nó then thùng gật đầu: “Ổng là đại sứ ngoại giao ở hành tinh Tasi bọn em đó...”

.
.

“Ôi, người chính là Hita mà nhị hoàng tử điện hạ của chúng tôi đã chọn sao?” Sinh vật đó nhiệt tình vươn xúc tu ôm lấy chiếc đèn trang trí của tôi.

Nó xấu hổ nhìn tôi giải thích: “Anh thông cảm, mắt của Lý Khoa Lạp Mã đại nhân không được tốt cho lắm.”

Tôi gật đầu thấu hiểu, tiến lên vài bước, gỡ đại sứ ngoại giao ra khỏi chiếc đèn đáng thương.

Vị đại sứ ngoại giao ngoài hành tinh hí mắt uốn lượn vài vòng, rốt cục cũng tìm được phương hướng, cầm lấy tay tôi: “Hỡi đại nhân Hita đáng kính, xin hãy cho phép tôi – Tây Đạt Nhĩ Phan Kỳ * Lạp Cổ Lạp Đức Tư * Lý Khoa Lạp Mã – đại diện toàn thể thần dân Tasi kính chào người! Ôi, vẻ kiêu diễm của người khiến tôi không tài nào mở được hai mắt, hoàng tử điện hạ của chúng tôi phải thật vô cùng may mắn mới có thể gặp gỡ được một vị Hita vừa hiền thực lại quyến rũ như người!”

Tôi mặt không biểu cảm quay đầu lại hỏi nó: “Này mà gọi là mắt ‘không được tốt cho lắm’ à?”

Nó cười gượng hai tiếng, cúi đầu trốn mắt kéo lão đại thần đến qua bên: “Bác Lý Khoa Lạp Mã ơi, Trần là nam đó.”

“Ngài nói cái gì? !” Lão đại thần quát ra mười phần nội công, xúc tu múa loạn trên đỉnh đầu, ánh sáng đỏ chói loà trên người, “Điện hạ của tôi ơi! Ngài vừa nói chuyện kinh khủng gì thế? Lão thần lớn tuổi rồi, thân thể suy yếu, không chịu nổi màn đùa giỡn này đâu!”

Tôi im lặng đánh giá ngài đại sứ ngoại giao “thân thể suy yếu” còn to cao hơn cả tôi, không biết phải nói gì.

Nó cũng không tỏ ra khó xử, vẻ mặt không thèm quan tâm, nắm tay tôi: “Hai lão điên đâu có bảo cháu nhất định phải tìm Hita khác phái đâu, cháu chọn Trần làm Hita thì có sao?”

“Thế nhưng...” Lão như sắp khóc, vịn vịn chòm xúc tu vừa thô vừa to, “Ngài bây giờ là người thừa kế ngôi vị hoàng đế có triển vọng nhất a! Tại sao lại có thể tìm một Hita không thể sinh sản được như vậy chứ? Ngài đang tự hủy tương lai của chính mình đấy!”

“Bác Lý Khoa Lạp Mã...” Nó mỉm cười, mắt to cong cong, “Người ta không biết, nhưng bác sao lại không biết? Cháu căn bản không muốn ngôi vị hoàng đế kia... Hơn nữa, hai lão điên không phải vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm người đầu tiên thừa hưởng ngôi vị kia sao~ ? Không tới lượt cháu đâu ~ “

Lão đại thần nói không nên lời, gục đầu, lo lắng chà xát xúc tu.

Nó nhún nhún vai, trở lại bên cạnh tôi, ôm cánh tay tôi, cọ cọ như khoe khoang: “Dù sao thì Trần là Hita của cháu rồi, nếu hai lão điên không đồng ý, cháu sẽ dẫn anh ấy bỏ trốn!”

Đại sứ ngoại giao đáng thương run rẩy, thân hình thu nhỏ lại một vòng, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi ~ Giờ đã không sao cả rồi ~” Nó gật đầu hài lòng, “Khi nào thì chúng ta có thể quay về Tasi?”

Lão đại thần run kịch liệt hơn, thân thể nhanh chóng teo lại, cho đến khi bằng cỡ quả tennis mới dừng lại.

“Làm sao vậy?” Nó ngồi xổm xuống, đưa ngón tay chọt chọt đại sứ ngoại giao đang run bần bật.

Lão đại thần ngẩng quả đầu bóng nhoáng lên, nước mắt lưng tròng: “Phi thuyền của thần hỏng rồi, tạm thời không trở về được.”

===== Dấu phân cách đại biểu ngoài lề =====

(Phi thuyền của đại sứ ngoại giao phiêu diêu quanh quần dưới bầu trời đêm phố thị.)

Đại sứ ngoại giao (ca cải lương): Dưới trời bầu sao xa lạ tôi đi tìm ~ Hoàng tử điện hạ thân yêu của tôi ơi, ngài đến tột cùng ở nơi nào

~(Nhân công trí năng: Ô đậu xanh rau má! Các anh em! Mau đề phòng! Mau chạy đến phi thuyền gần nhất! Lão già kia lại hát nữa rồi!)

Đại sứ ngoại giao (ca cải lương): Ngài cũng biết ~ có một tấm lòng chân thành đang thổn thức vì ngài

~(Phi thuyền lắc lư: Báo động, báo động, biên độ của phi thuyền đã vượt khỏi ngưỡng an toàn! Kích hoạt hệ thống tự phát nổ! Tiến hành đếm ngược thời gian!)

Đại sứ ngoại giao (ca cải lương): Điện hạ của tôi ơi ~ Tôi sẽ luôn bên cạnh người, dù phải từ bỏ sinh mạng này ~ tôi cũng sẽ mãi mãi đi theo ngài

~(BÙM!)

“Tía má ơi, bên ngoài có cháy ~ “

23. Chương 23

Bài đăng bởi Rau Câu, 20XX-X-XX, 18:33

Cuộc sống của tớ và người Trái Đất

Bác Lý Khoa Lạp Mã đã ăn dầm nằm dề ở đây không trả tiền ba ngày rồi, rau câu Trần mới mua về cũng phải chia cho bác ấy một nửa. Cũng may là tớ không cần phải chia sẻ giường ngủ chung với lão —— lão béo thấy mờ, ngủ chung sao mà vừa cho được (-__-). Trần tìm một cái chén giúp lão, mặt trên có hoa, đẹp lắm ~ nhưng bác Lý Khoa Lạp Mã vẫn khẳng khái cho là chiếc chén kia cứng quá... Ông già bắt bẻ ghê!

Trần phải đi làm, không có thời gian chơi với tớ. Hai ngày nay tớ vẫn không biến trở về, để buổi tối ngủ chung với Trần ~ Tớ vẫn muốn thử làm theo cái video lần trước chị Luci cho tớ xem, Trần lại bảo không được vì trong nhà có người. Nhưng vì sao không được? Ở chỗ nào cũng có người mà... Lẽ nào muốn cho bác Lý Khoa Lạp Mã cũng biến thành người rồi chơi chung luôn ư? (@__@) Tớ không muốn đâu! Lão già lẩm rôi, biến thành người sẽ không đẹp đâu!

A, lại nói tiếp, gần đây Trần dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, trông sầu não làm sao ấy. Hỏi ảnh ảnh cũng không nói, chỉ quái quái mà nhìn tớ rồi chờ ra... Chẳng lẽ giống như chị Luci nói là ‘chưa thoả mãn dục vọng’? Cơ mà... là sao cơ? Tớ vẫn không hiểu... (=__=)

Tin thời sự tớ vừa xem ban nãy là “Tàu con thoi nước A xoay quanh trên bầu trời không hạ cánh”... Tớ nghĩ nó hẳn đã bị bọn nhân công trí năng của hành tinh tớ gây nhiễu sóng rồi... Phi thuyền của bác Lý Khoa Lạp Mã có lẽ đã gửi tín hiệu trước khi nổ. Tớ nói thật đó ~ không tin thì mấy đứa cứ nhìn quỹ đạo bay của máy bay đi — Đó là tín hiệu cầu cứu thông dụng ở hành tinh tớ đây

~~Bất quá, hy vọng là có người thấy tín hiệu này... Bác Lý Khoa Lạp Mã bỏ quên máy truyền tin trên phi thuyền rồi, không biết lúc nào mới có người đến đón bọn tớ về nữa...

Ừm, Trần sắp về rồi, hôm nay viết nhiều đây thôi ~ ngày mai tiếp tục ~~(-^_^~)

... ..

Phản hồi của Luci, 20XX-X-XX, 18:41

WTF?

Rau Câu đáng yêu ơi ~ Sao cứng còn chưa bị ăn nữa? Nỗ lực lên nga ~ tỷ tỷ chờ tin tốt của cứng

~~Phản hồi của Chim Bối nhỏ, 20XX-X-XX, 19:02

Đờ mờ! Vẫn như hạch ==

Bò đi chỗ khác. . .

Phản hồi của Yêm không phải xử nữ, 20XX-X-XX, 19:21

(nguyên văn: Yêm bắt thị CNN, yêm = tui (theo giọng địa phương), CN = xử nữ, gái còn zin :v)

Nhìn trời, ta nói thế nào mà máy bay kia cứ ca cải lương mãi, thì ra là phát tín hiệu cầu cứu a!

Phản hồi của Paula, 20XX-X-XX, 20:04

Mau bị ăn đê ~~ = =+

Phản hồi từ Hạt giống thô bỉ, 20XX-X-XX 20:05

Thật ra ấy, Rau Câu nhỏ à, cứng có thể quay về được rồi đấy ~ Hãy trả lại sự bình yên cho Trái Đất a

... ..

“Em muốn ăn rau câu...” Nó ử rữ bám vào cánh tay tôi.

Tôi hết cách, chỉ có thể nhẫn nại dỗ nó: “Ngày mai anh mua cho em ăn được không? Hôm nay tự nhiên có thằng côn đồ xông vào siêu thị, quậy lung tung beng lên hết, làm siêu thị phải đóng cửa...”

“Em muốn ăn rau câu...” Nó không để ý tới tôi, tiếp tục kêu gào, nhân thần ai oán nhìn chằm chằm lão đại thần ôm chặt cứng cái rau câu cuối cùng của nó đang giả bộ ngủ trong chén.

Tôi lắc đầu thở dài: Sao mà đứa nào trong hành tinh chúng nó cũng thích ăn rau câu hết vậy? Kế hoạch ban đầu là mua rau câu trữ cả tuần cho nó, thế mà lại bị hai người chúng nó xơi sạch bách chỉ trong vòng một ngày!

“Không phải em có để dành một ít sao?” Tôi hỏi nó.

Nó mặt nhăn mặt nhăn mũi: “Em phải dự trữ nhiều một chút, quay về Tasi rồi thì đâu có rau câu ăn nữa đâu!”

Tôi trầm ngâm, sau đó gọi nó: “Em vào thư phòng với anh một lát nhé?”

Nó nghiêng đầu chớp chớp mắt, hiếu kỳ hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Ừ... ” Tôi gật đầu, “Có chuyện muốn bàn với em một chút.”

24. Chương 24

Đóng cửa thư phòng, tôi ra hiệu cho nó ngồi xuống bàn học, do dự không biết phải nói như thế nào.

Nó cũng không hồi thúc tôi, chỉ im lặng chờ đợi.

Đổi qua đổi lại mấy câu mở đầu trong trí óc, cuối cùng tôi vẫn hỏi thẳng nó: “Em nhất định phải quay về hành tinh Tasi sao?”

“Vâng?” Nó gật đầu ngờ vực, mắt ngập nước mở to thật to, “Đương nhiên phải đi về chứ anh... Sao thế? Có gì sai sao?”

Nói xong, nó nhảy xuống ghế, nhảy đến nứu lấy tôi: “Vài ngày nữa sẽ có người đến đón chúng ta đó ~ Tasi đẹp lắm! Thế nào anh cũng thích cho xem!”

“Nhưng mà... anh không muốn rời khỏi Trái Đất.”

Tôi biết mình đã khiến nó khó xử.

Buổi tối, khi tôi đi tắm, nó biến trở về nguyên hình, cuộn mình im lìm trong xác vỏ rau câu, ánh sáng trên người phát ra ảm đạm đến đau lòng.

Lão đại thần cũng biết nó không vui, vẫn cố gắng kể chút chuyện vui chọc nó cười.

Ban đêm, một mình nằm ở trên giường, tôi thậm chí còn cảm thấy không quen: vị trí bên trái... là chỗ nó chiếm đóng mấy ngày nay... trên gối đầu còn thoang thoảng chút diễm hương — Thói quen là một thứ rất đáng sợ, cứ bất tri bất giác, vô thanh vô tức, cũng chẳng cần tốn nhiều thời gian để hình thành.

Rau Câu quá đáng yêu, đáng yêu khiến tôi phải rung động; nó cũng quá ngoan ngoãn, ngoan ngoãn khiến tôi quên mất đi cảm nhận của chính nó.

Tôi không muốn rời bỏ gia đình, bạn bè và nơi chôn rau cắt rốn của mình, lẽ nào lại bắt nó ở lại đây cùng tôi, từ bỏ cố hương? !

“Chết tiệt...” Tôi nằm ngửa trên giường, thấp giọng mắng, “Rốt cục thì như này là như nào a?!”

Cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, mơ hồ thấy được ánh xanh lam thấp thoáng ở phòng khách.

Nó kiên quyết ngủ ở phòng khách với lão đại thần, tôi khuyên giải thế nào cũng không đi.

Lần này, nó không làm nũng cũng không khóc, nhưng càng vì vậy mà tôi càng thêm lo lắng.

Lòng tôi rối bời... Lo lắng, nôn nóng và hối hận khiến tôi hận không thể tự vả hai cái thật mạnh vào mặt, sau đó đi ra ngoài tìm nó để xin lỗi, rồi cam đoan sẽ đi theo nó khi phi thuyền tới.

“Anh cho em suy nghĩ lại một chút.” Một câu nói của nó có thể thôi đấy, vậy mà tôi chẳng thể làm gì ngoài trần trọc trên giường cả đêm.

“Sáng mai...” Tôi tự nhủ, “Sáng mai phải đi xin lỗi nó mới được!”

.

.

Hôm sau tôi mới vừa mở mắt ra thì bị gương mặt phóng đại cười toe toét của nó hù cho sắp tè ra quần.

“Trần ~ Anh dậy rồi hả?!” Đôi mắt cong cong, khoé môi nhoẻn nhoẻn.

“Ấy...” Tôi có chút bất ngờ, “Em làm gì vậy?”

Toàn bộ thân thể trần trụi của nó ngồi trên người tôi, hai tay chống hai bên người tôi, bộ phận mềm mại nào đó hiện rõ mồn một dưới góc nhìn của tôi.

“Nè ~” Nó cười hì hì dán mặt tới, cọ cọ trên mặt tôi như một chú cún, “Nói cho anh một tin tốt nè ~ em tìm được biện pháp giải quyết rồi ~ ~”

Tôi nuốt nước bọt, cất tiếng có hơi gian nan: “Tin gì? Giải quyết cái gì?”

“Là việc anh không chịu theo em quay về Tasi đó!” Nó méo miệng, mắt to ai oán liếc nhìn tôi.

Cả người tôi run lên, lập tức xấu hổ định xin lỗi nó.

Vừa mở miệng thì đã bị nó cắt ngang: “Anh có thể không theo em trở lại cũng được.”

“Ờ?”

“Em cũng không cần ở Trái Đất luôn.”

Lòng tôi căng thẳng, hai tay nắm thành quyền: “Lẽ nào em muốn chia tay với anh...”

“Có cổng truyền tống a!” Nó vui vẻ lớn tiếng tuyên bố.

“Ế?”

Nó tận hưởng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tôi, một lúc sau mới đắc ý dào dạt mà chống hông giải thích: “Tasi mới phát minh ra cổng truyền tống có thể di chuyển xuyên không gian á ~ chỉ cần nơi xuất phát và đích đến an toàn là có thể tự do đi tới đi lui rồi!”

“...” Tôi hỏi, “Doraemon là người ở hành tinh tụi bây phải không?”

Nó tò mò: “Đó là ai?”

Tôi lắc đầu: “Thôi coi như anh chưa từng hỏi đi.”

Nó mờ mịt ừ một tiếng không để ý tới vấn đề đó nữa, sau đó cúi xuống nhìn tôi nòng nân bằng đôi mắt long lanh: “Trần ~ Em muốn được thưởng ~ Em phải thức cả đêm mới nghĩ ra được đó!”

Tôi đưa tay sờ mái tóc mềm của nó, nó nhắm mắt hưởng thụ cảm giác này.

“Em muốn thưởng cái gì nào?” Tôi hỏi nó.

Nó hé mắt, gương mặt đỏ ửng, nhỏ giọng trả lời: “Bác Lý Khoa Lạp Mã đang ngủ... Chúng mình làm cái đó đi...”

25. Chương 25

Nó cúi đầu, chiếc mũi xinh xắn lướt chậm chậm trên mặt tôi, vô cùng thân mật.

Thời gian là buổi sáng, địa điểm là trên giường, đối mặt với sự mỉa mai hoặc lại chủ động như vậy mà dần lòng được thì... không phải thánh nhân cũng là liệt dương, ờ, có khi thánh nhân bị liệt dương cũng không chừng.

Tôi chỉ là một người bình thường, một người bình thường khỏe mạnh bị dụ dỗ mà thôi — cho nên, sau khi tự hỏi trong vòng nửa nốt nhạc, tôi quyết định nói không với việc phải dội nước lạnh lần nữa.

Áo ngủ và chăn bị đá sang một bên. Tôi xoay người đè nó xuống, nhẹ hôn trên bờ môi mọng của nó như chuồn chuồn lướt nước, cười hỏi nó: “Để anh nằm trên, nhé?”

Nó đỏ mặt, hai tay ôm lấy cổ tôi, ánh mắt pha lẫn hơi nước tràn ngập hiếu kỳ: “Vì sao lại hỏi như vậy? Không phải ai trông cường tráng hơn thì nằm trên sao? Chị Luci nói, em như này là nằm dưới á...”

“...” Tôi có nên cảm thấy may mắn vì bạn hủ kia không thuộc phái ủng hộ “mỹ công cường thụ” không?

Nó còn nhìn tôi chờ mong câu trả lời, cánh môi khép hờ, có thể thấy chiếc lưỡi phẩn phẩn thấp thoáng bên trong.

Tôi nhìn cửa phòng ngủ, xác định là đã đóng, sau đó cúi đầu hôn nó thật sâu.

Phản ứng của nó rất đáng yêu, ngoại trừ đầu lưỡi có chút ngậy ngô ban đầu vì bị tôi xâm nhập bất ngờ, nó đều cố gắng bắt chước theo động tác của tôi, đáp lại từng chút một.

Miệng nó rất ngọt, mang vị dịu nhẹ của trái cây.

Tôi hơi buông nó, duyên liếm lên vành tai mượt mà tinh tế: “Chẳng phải đã hết rau câu rồi sao? Thế nào lại còn hương vải trong miệng vậy?”

Nó sợ ngứa nên nửa muốn né tránh, nửa lại không muốn, thân thể mềm nhũn nằm trong lòng tôi, thì thầm: “...”

“Gì chứ? Anh không nghe rõ.” Tôi ngậm lấy vành tai nó, khẽ cắn.

Nó rên một tiếng, giọng êm như nước: “Bác Lý Khoa Lạp Mã... Ừm... tặng em cái rau câu cuối cùng...”

Nó thở gấp gấp, ***g ngực phập phồng lên xuống, hai điểm hồng trước ngực run rẩy dưới tay tôi, dần dần đứng thẳng, ngay cả bộ phận bên dưới cũng bắt đầu kích động đứng lên.

“Ừ...” Nó mông lung nhìn động tác của tôi rồi nhìn xuống phía dưới, sau đó hơi kinh ngạc hỏi tôi, “Cái đó... sao lại dựng đứng lên vậy?”

Tôi buồn cười hôn nhẹ trán nó, thu tay lại, phủ lên bộ phận phần nộn kia, nghe thấy tiếng hít sâu của nó như mong đợi. “Em đã xem ‘phim tư liệu’ rồi cơ mà?” Tôi khẽ niết tay, khiến nó phát ra hai tiếng rên rỉ mềm mại, “Xem không hiểu à?”

Nó nhắm mắt lại mà thở gấp, căn bản không đủ hơi sức để ý đến tôi.

Tôi cúi người, mút lấy hạt quả trên ngực nó, động tác chậm chậm của tay cũng chuyển dần sang nhanh hơn.

Nó run rẩy oằn lưng, ngực càng nâng lên gần miệng tôi. Cánh tay nó rời khỏi vai tôi, mười ngón nắm chặt lấy ga giường, thấp giọng rên rỉ nỉ non.

Tôi quyến luyến quay về với bờ môi nó, nó trả thù tính cần tôi một phát. Không đau, chỉ làm tôi suýt mất kiểm soát dục vọng của mình.

Tay chuyển động nhanh hơn. Nó không tự giác vặn vẹo thắt lưng theo tiết tấu của tôi, trên người ửng lên một tầng phấn hồng diễm lệ, khóe mắt cũng long lanh nước mắt.

“Trần... Trần...” Nó gọi tên tôi, ngón tay trở lại bầu lên vai tôi, nỗ lực kéo tôi xích gần hơn.

Có lẽ đây là lần đầu tiên của nó, không lâu sau đã hét lên, phóng ra trong tay tôi, rồi xụi lơ nằm ngửa trên giường.

Tôi ghé vào tai nó, nhẹ giọng hỏi: “Còn muốn tiếp tục không?”

Nó thở hổn hển một hồi, nhìn tôi với đôi mắt phủ đầy sương: “Muốn!”

“Sẽ đau đấy... Vẫn muốn à?”

“Muốn...” Nó cuộn mình trong lòng tôi như con mèo nhỏ, khuôn mặt nóng hổi dán lên ngực tôi, “Chị Luci bảo, phải làm đến cùng thì hai người mới không xa nhau...”

Tôi cầm nín: Lại là con Luci dạy hư trẻ nhỏ...

“Trần...” Nó thấp giọng gọi, “Em không muốn phải xa anh... Em muốn ở bên cạnh anh...”

Đầu tôi bỗng nổ pháo hoa bùm bùm, rục rịch chói lòe, ngoại trừ con người nhu thuận trong lòng ra thì không còn biết gì khác nữa.

Bộ phận dưới càng kích động sưng lên, dựng thẳng chạm vào thân thể mềm mại của nó.

Nó ngẩng đầu, cười ngọt ngào với tôi, tay khẽ chuyển động, cứ thế mà chủ động xoa lấy súng ống của tôi.

“Ôi...” Thở một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẩn nhẩn lại, nhìn tôi thật đáng thương, “Không vào được...”

Tôi cố gắng cười, nhận lấy quyền chủ động: “Để anh làm cho.”

Nó không phản đối, ngoan ngoãn nằm chờ tôi hành sự.

Không biết có phải do nguyên nhân về thể chất hay không mà quá trình mở rộng cũng không tốn nhiều thời gian, trông nó cũng không đau đớn lắm.

“Là lạ sao ấy...” Nó nhỏ giọng oán giận, “Gì đâu mà to quá...”

“Em sẽ không đau chứ?” Tôi cẩn thận xoay ngón tay, ấn vào.

“Không... A!” Nó đột nhiên hét lên, thân thể căng cứng, nơi bao lấy ngón tay tôi cũng co rút lại.

Nước mắt chực trào, nó thở hổn hển hỏi tôi: “Annh... Anh chạm vào cái gì... lạ quá...”

“Lạ sao?” Tôi xấu xa, tiếp tục ấn vào, “Chứ không phải thoải mái à?”

Thân thể nó căng ra, tiếng thở cũng nức nở.

Tôi rút ngón tay ra, lau khoé mắt nó: “Như vậy mà vẫn còn muốn tiếp tục sao?”

Nó chớp chớp mắt, nước mắt rơi xuống, giọng nói mang theo âm mũi nghẹn ngào: “Muốn...”

Thế là, cung kính không bằng tuân mệnh.

===== Dấu phân cách đại biểu ngoài lề =====

Tử: Ủây ~ rốt cục vẫn là đi lừa tình màn H

~~Trần: = = . . . Chị còn có mặt mũi nói. . . mấy cái chuyện đàng sau này à?

Tử: Làm gì có chuyện đàng sau đâu.

Trần: ... Chị theo phái ‘đóng cửa tắt đèn’ sao?

Tử: Bộ chú mới biết à?

Trần: Thế luôn cơ đấy...

Tử (lật bàn): Thằng kia, mày được tiện nghi mà còn dám thái độ với bà à! Cho mày ăn là may lắm rồi! Coi chừng bà cho mày liệt dương bây giờ!

Trần: ...

26. Chương 26

Bài đăng bởi Rau Câu, 20XX-X-XX, 09:24

Sáng hôm nay đã làm cái đó với Trần... Hơi đau một tí, nhưng không đau lắm... Ừm, Chị Luci nói rất đúng, còn cảm thấy phê nữa... (=///=)

Cơ mà trông Trần thật không cao hứng chút nào hết — nhưng... đâu thể trách nào tớ được, tớ cũng đâu ngờ là mới làm được một nửa thì bị biến trở về đâu! (= “=) Tớ không cố ý đâu... Một mỗi vượt qua ngưỡng giới hạn thì biết làm cách nào để khắc phục đây? Bảo ảnh tiếp tục ảnh cũng không chịu, đã vậy tớ còn biến to ra... Hình dạng nguyên thủy của tớ đâu có xấu đâu, sao anh ấy nở lòng nào đen mặt đẩy tớ ra chứ?! Tức chết đi mất! o()o

Nhưng Trần đối xử với tớ rất tốt ~ Tớ nói muốn ăn rau câu, ảnh liền đi ra ngoài mua ngay ~ Ừa, tớ sẽ cố gắng luyện tập, lần sau tuyệt đối không để bị biến trở về như vậy nữa!

Còn một việc tương đối đáng ghét là: hình như bác Lý Khoa Lạp Mã nghe được... Lúc tớ rời phòng ngủ đi ra thư phòng, ổng vẫn làm bộ đang ngủ — ánh sáng trên người rõ ràng đã tắt ngúm mà còn giả bộ ngủ... Tớ khinh! Tớ là tớ cóc thèm sợ ổng nói gì, bắt quả Trần có vẻ rất để ý đến chuyện đó... Thôi kệ đi! Dù sao thì lúc phi thuyền tới đón chúng tớ, tớ để cho ổng về bằng cửa truyền tống vậy!

Thân thể mỗi như, mệt quá là mệt, không biến hình được. Chỗ kia còn hơi đau, ừ, một chút mà thôi ~ Chị Luci nói, luyện tập nhiều lần là được. Có thật vậy không nhỉ?

Được rồi, mấy đứa có xem tin tức về chiếc phi thuyền bị rơi kia không? Cũng không biết bọn người cứu trợ du lịch vũ trụ có thấy được tín hiệu cầu cứu hay không —— chúng nó đã vớt tở ở Trái Đất nhiều ngày vũ trụ rồi, thật vô trách nhiệm hết sức... May là gặp Trần đây ~ bằng không tở chắc chắn không sống nổi đến bây giờ đâu

~Nói cho mấy đứa một bí mật nga ~ tở đã yêu Trần từ cái nhìn đầu tiên đó ~(-^__^-) Hiện tại tở cảm thấy thật hạnh phúc a ~ có thể ở cạnh bên người mình yêu

~Ừm, mọi người cũng thật hạnh phúc nhé

~...

“Em viết đó hả?” Tôi chỉ vào màn hình máy vi tính hỏi nó .

Nó nằm ườn trên bàn phím gõ đầu: “Đánh chữ một ghê... Tay em nhấc lên hết nổi rồi nè...”

“... Xóa bài này được không?”

“Sao phải xóa?” Nó không vui, “Cực khổ lắm em mới viết xong đó!”

Tôi lắc lắc ngón tay: “Cái này... không ai... đi kể chuyện của mình ra cho chúng nó đọc như vậy cả!”

“Không được phép sao?” Nó ngơ ngác hỏi lại, “Thế nhưng chị Luci nói, làm cái kia xong nhất định phải chia sẻ kinh nghiệm đó —— như vậy mới phù hợp với ‘Tài nguyên cộng đồng’ a.”

Tài nguyên cộng đồng... Từ lúc nào mà loại kinh nghiệm này đã trở thành tài nguyên của cộng đồng vậy?

“Kệ bà nó, em xóa nó đi có được hay không?”

“Không được!”

“Vì sao?”

“Phải tôn trọng thành quả lao động của em!”

Nó hùng hồn đáp lại, còn tôi thì vừa cười vừa mếu.

Rơi vào đường cùng, đành tung ra ngoan chiêu một lần nữa: “Ồ, nếu như em không xóa, anh sẽ không cho em ăn rau câu nữa thì sao?”

“Ôi...” Nó quả nhiên do dự, nhìn tôi rồi lại bồi hồi nhìn màn hình.

“Hôm nay anh còn mua cho em rau câu hoàng đào mà em thích nhất nữa này.”

Vì vậy, trời đánh còn tránh bữa ăn, mặt ngọt thì chết ruồi.

Nó cầm rau câu, không cam tâm mà xóa bài, qua hai phút, nó hưng phấn mà gọi tôi: “Trần! Không xóa được nữa rồi ~ ”

“Chuyện gì xảy ra?” Tôi kinh ngạc nhìn qua.

Nó đắc ý chỉ chỉ màn hình:

Phản hồi của Luci, 20XX-X-XX, 18:41

“Ai da ~ lại SF sao? Rau Câu nhỏ đáng yêu à ~ cuối cùng thì cũng cũng chặn âm gối êm rồi ~ tỷ tỷ ta an tâm rồi ~ lần sau cũng nhớ viết ra nha ~ ”

...

“Không xóa được, có người phản hồi rồi.” Nó lấy rau câu che mặt, mắt to cảnh giác nhìn thẳng vào tôi, “Cái này là không được trách em nha!”

Luci... Tôi hận con nhỏ này cả đời... (OTZ)

27. Chương 27

Một ngày sau khi tàu con thoi bị rơi, nó rầu rĩ tựa vào bệ cửa sổ, chờ ra.

Tôi cầm rau câu đưa nó, nó cũng không có lấy một chút tinh thần, chỉ đón lấy rồi ôm vào ngực, sau đó tiếp tục chờ ra.

Hành động của đại sứ ngoại giao cũng rất kỳ quái, nhìn thấy tôi là né tránh. Tôi tìm lão vài lần, vất vả lắm mới chặn được lão ở phòng bếp.

Lão trừng hai đôi mắt to hỏi tử lạnh: “Hita đại nhân có gì chỉ giáo ạ?”

Tôi ho khan một cái, xoay lão lại: “Tôi hỏi ngài, hôm nay nó bị làm sao vậy?”

Lão đại thần chớp chớp con mắt, hàm hàm hồ hồ: “Nhị hoàng tử điện hạ không có nói cho ngài sao?”

Nếu nó nói cho tôi biết thì tôi còn hỏi lão làm gì?

Tôi thở dài, lắc đầu: “Có thể làm ơn nói cho tôi biết được không?”

“Cái này ấy à...” Lão đại thần ấp úng xoắn xoắn xúc tu, ánh sáng xanh dương trên người lập loè không ổn định.

“Tôi là Hita của nó mà? Nó có chuyện gì, không thể nói cho tôi biết sao?”

.
. .

“Anh nghe bác Lý Khoa Lạp Mã nói rồi đấy.” Nó uể oải rúc vào xác vỏ rau câu, ánh sáng xanh da trời trên người rất ảm đạm.

“Ồm...” Tôi hơi do dự, nâng vỏ rau câu lên trong tay, “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

“Em không phải người thừa kế rồi.” Nó ủ rũ nhìn tôi.

Tôi lúng túng — ban nãy đúng là đại sứ ngoại giao có nói một lần, nhưng lão lải nhải lắm lắm, nghe không ra đầu đuôi gì cả.

“Người kế thừa đầu tiên quay về Tasi rồi...” Giọng nó đều đều, không nghe ra hỉ nộ.

“Sau đó thì sao?” Tôi biết nó hẳn sẽ không quan tâm đến quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế như vậy.

“Sau đó tên kia bãi bỏ chế độ của Tasi...”

“Ồ?”

“Hắn bãi bỏ đế chế cũ, đổi thành quốc hội.” Nó máy móc nói, “Hoàng đế của Tasi bị đuổi đi.”

Tôi nghi hoặc: “Em... Không phải em không quan tâm đến vương quyền gì đó sao?”

“Em không quan tâm đến thứ đó...” Nó ai oán ngẩng đầu nhìn tôi, “Em quan tâm đến cái nơi hai lão người điên kia đến cơ!”

Thì ra, nó vẫn quan tâm đến cha mẹ mình...

Nó yếu ớt mở miệng: “Anh có biết không... Hai lão chết bầm đó muốn tới đây sống với em đó...” Xúc tu của nó bỗng múa loạn lên, giọng nó bỗng cất cao lên một quãng gấp đôi, “Bọn họ nói. Muốn tới nơi này. Định. Cư! Là định cư đó ó ó ó! ! ! Bọn họ thế mà lại muốn định cư ở Trái Đất a! ! !”

“...”

Rau Câu: Em chỉ muốn viết cuộc sống của em bên cạnh anh thôi, ba người bên kia tính sao bây giờ?!

(Trên bàn cơm:

Đại sứ ngoại giao: Bệ hạ, Hita đại nhân, mời hai người nếm thử, cái này là rau câu, là món ăn ngon nhất Trái Đất đấy!!

Hai người nào đó:Ồ ồ? Dâng lên đây nào, dâng lên đây nào ~)

Hoàn

28. Chương 28: Pn1

[Nhạc nền: đại sứ ngoại giao (ca cải lương): tác giả vô lương tâm à ~ có người bảo cô là một kẻ lừa biếng~ cô vương vấn chuyện bên ngoài làm gì mà không chịu viết phiên ngoại a ~]

Sáng sớm, tôi tỉnh dậy trong giọng ca cải lương không rõ mô tê của lão đại thần bên ngoài phòng, ngực bị cái gì đè nặng, hạ thân lạnh lạnh một cách kì lạ.

Liếc mắt mặt cái, tôi đưa tay sờ thử, quả nhiên mò được vật nhỏ quen thuộc kia.

“A, Trần ~ Anh dậy rồi ~” Nó chớp mắt vô tội, ghé vào ngực tôi, thành thành thật thật thu xúc tu vào.

Tôi mặt vô biểu cảm, giơ lên nó lên, hỏi: “Mày đang làm gì đó?”

Nó nhẹ nhàng ôm ngón tay tôi làm nũng: “Không có a ~ em không có làm gì hết ~ ”

... Không làm gì hết... Vậy chẳng lẽ quần lót của anh mày tự mọc cánh mà bay à?

Nó chột dạ nhìn xuống, ánh sáng màu hồng nhạt nhấp nháy khắp toàn thân: “Cái đó... Chị Luci nói, sáng sớm làm một chút sẽ có lợi cho sức khỏe...”

“Con bé đó còn nói nam nam sinh tử là thiên kinh địa nghĩa nữa kia!” Tôi tức giận, “Không phải em đừng viết tiểu rồi sao, thế nào còn liên lạc với nhỏ kia nữa? !”

Nó uốn éo hai cái trong tay tôi, nho nhỏ lên tiếng: “Chị ấy có nick QQ của em...”

... QQ làm tổng thụ thật là đáng đời mà!

Tôi bắt đắc dĩ thả nó xuống giường, đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

“Trần...” Nó nhìn chằm chằm tôi đầy trông mong, “Không làm thật sao?”

Động tác tay tôi dừng lại một chút: “Không làm!”

“Nhưng mà...” Nó khẽ nhìn bộ vị nào đó của tôi, ấp úng, “Dừng thẳng lên rồi kia...”

Cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, cái gì gọi là khổ trăm bề —— làm người mà làm được như tôi là thất bại đến nơi rồi.

Tôi buông tay vô lực, chọc nhẹ lên đầu nó: “Em không cần lo lắng, anh sẽ tự giải quyết. Nhưng mà em đó, đêm qua nháo thành như vậy, không cần nghỉ ngơi thêm một hồi sao?”

Nó ngoan ngoãn nhắm mắt lại như chú mèo con, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Ban ngày em nghỉ ở nhà là được rồi.”

Tôi cười cười, mặc quần áo chỉnh tề rồi rời phòng ngủ.

.
. .
.

Đây là một buổi sáng thứ hai bình thường của tuần.

Trên bàn cơm, đại sứ ngoại giao tập trung tinh thần ca hát mấy lần điệu tào lao múa lao. Tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà, tuyệt vời, đèn treo mới mua cũng không chịu thua kém, xuất hiện hai vết nứt.

“Nga... Trần, con thức dậy rồi à?”

Vừa chào tôi chính là cựu hoàng đế đệ hạ của Tasi và cựu Hita đệ nhất của ngài ấy — nói thật chứ, dù đã ở chung với chúng nó lâu như vậy mà tôi vẫn chẳng thể nào phân biệt được ai là hoàng đế ai là Hita cả. Theo tôi thấy thì chúng nó căn bản giống nhau như đúc.

“Đâu nào, Trần thân ái, nếu con nhìn kĩ sẽ thấy làn da của ta đẹp hơn đấy.” Con xúc tu bên phải ngẩng đầu, đá lông nheo với tôi một cái — hẳn là vị Hita đại nhân rồi.

Tôi âm thầm rùng mình một chút, quẹo vào phòng bếp lấy đồ ăn.

Phía sau là giọng nói giận dữ của hoàng đế đệ hạ: “Tình yêu à, không được đá lông nheo với người khác nghe chưa, anh ghen đấy...”

Mở cửa tủ lạnh, mấy tầng phía dưới toàn là rau quả. Đạo này Rau Câu đang học nấu ăn, nó không đụng vào đồ ăn mặn nên tôi mua một đồng các loại rau xanh, cải trắng, dưa leo cho nó luyện tập. Nó học rất chăm chỉ, cho dù phòng bếp bị cháy bao nhiêu lần vẫn rất siêng năng.

Tôi lấy ra một bịch rau cần, bánh sủi cảo, nấu nước sôi, sau đó ăn bữa sáng trong nhà bếp.

Bên ngoài hoàng đế đệ hạ đang xem tin tức, âm lượng TV không hề nhỏ.

“... Một giáo sư giấu tên cho biết, hai tháng trước một xác phi thuyền không thuộc về Trái Đất đã được phát hiện tại ngoại ô thành phố, các chuyên gia còn nhận định rằng sinh vật ngoài hành tinh có trí thông minh đã đến Trái Đất...”

“Ế! Tình yêu à, rau câu của em đâu?!”

“Ấy, cái này là của anh mà?”

“Anh dám ăn rau câu của em à?!”

“Làm sao có thể! Lý Khoa Lạp Mã, mau đưa rau câu cho Hita đại nhân coi!”

“(= =) Rau câu này là của lão thần mà...”

“Lý Khoa Lạp Mã ~ (= =+)”

“... Cơ mà lão thần cũng vừa định dâng cho Hita đại nhân... (T_T) ”

Tôi ăn xong bữa sáng trong tiếng ồn ào, thu dọn chén đĩa, nhìn đồng hồ, tất cả đều bình thường.

Chào hỏi ba sinh vật trong phòng khách, lại tạt qua phòng ngủ xem nó ngủ một lần nữa, tôi sửa cổ áo, rồi vui vẻ đi làm.

“... Các chuyên gia nhắc nhở người dân rằng, hiện tại vẫn chưa thể xác định được mức độ nguy hiểm của sinh vật ngoài hành tinh kia, nếu người dân phát hiện ra tình huống khác thường, xin liên hệ cảnh sát ngay lập tức, không được tự ý hành động...”

Ra cửa, tôi sờ sờ cảm suy nghĩ một tí: “Về sau vẫn cứ gọi ‘rau câu’ là được rồi...”

29. Chương 29: Pn2: Sinh Nhật

“Sinh nhật anh sao?” Tôi buông đĩa, “Sao lại nghĩ như thế?”

Nó chớp mắt to nhìn tôi: “Hai lão diên bọn họ đi hưởng tuần trăng mật rồi, còn Lý Khoa Lạp Mã quay về Tasi tìm hiểu tình hình địch rồi.”

“Thì sao? Cái đó có liên quan gì đến sinh nhật anh?” Tôi có chút ngạc nhiên, “Sinh nhật anh qua rồi mà?”

“Nhưng mà...” Nó lắc lắc xúc tu, ánh sáng trên người dần dần chuyển sang đỏ, “Lần kia có hai lão diên bọn họ a.”

Tôi buồn cười sờ sờ đầu nó: “Ý em là muốn tổ chức lại cho anh sao?”

“Vâng!” Nó gật đầu hưng phấn, ánh sáng xanh chớp nháy liên tục.

Vì vậy hôm sau tôi lại mang nó đi mua đồ.

.

.

Lúc ra cửa, nó làm nũng tôi, chơi xấu không chịu biến thành người. Giằng co cả buổi trời, tôi đành phải để nó vào túi – cái túi phồng ra một cục như vậy thật dễ gây chú ý quá đi.

“Vì sao người ta nhìn mình hoài vậy anh?” Nó kéo ngón tay của tôi, thò đầu ra khỏi túi, ngó nghiêng.

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười: “Người ta đâu có nhìn em, toàn là nhìn anh đấy.”

“Ồ, vì sao?”

“...” Trời nóng như vậy còn mặc áo khoác chen chúc vào chợ, chúng nó không nhìn mới là lạ ấy.

Cải trang làm gì không biết nữa, mau mua đồ ăn nó muốn nấu rồi về nhà thôi.

Vừa vào nhà, nó lập tức nhảy ra khỏi túi, lao thẳng tới dụng cụ biến hình trên sô pha.

“Thật tiện lợi làm sao ~” Ánh sáng xanh lá cây quen thuộc chớp lên, nó duỗi thắt lưng, vồn vã đón lấy đồ trong tay tôi, tiến vào phòng bếp.

Tôi đau đầu đuổi theo phía sau: “Trong nhà còn mở máy lạnh kìa!”

“Ồ? Vậy trực tiếp mặc tạp dề vào luôn được không?” Nó mở to cặp mắt ngây thơ nhìn tôi.

Tôi câm nín, tự tay mặc quần áo vào cho nó.

Vật vã mãi mới mặc quần áo đảng hoàng cho nó, nó liền hào hứng chạy vào phòng bếp.

Một lát sau, cửa phòng bếp mở ra: “Trần ~ em đặt bánh kem sẵn ở tiệm bánh dưới lầu rồi, anh đi lấy giúp em đi ~”

Tôi hết cách, ngoan ngoãn rời nhà.

Lúc về nhà, nó đã dọn thức ăn ra.

Tay nghề của nó đã tiến bộ rất nhiều, gần đây phòng bếp cũng đã ít cháy hơn. Ngoại trừ việc thức ăn toàn là món chay thì hương vị cũng rất được.

Cơm nước xong xuôi, nó đặt bánh kem lên bàn. Bánh không to, nhưng với một nhát cắt, lớp kem bơ hiện ra lại dày đến dọa người.

Tôi nhìn nhìn tầng kem, lưng đổ mồ hôi lạnh: “Em muốn ăn bơ sao?”

“Em không thích ăn bơ...” Nó cười, cọt cọt vào người tôi, “Là em dành riêng cho anh đấy ~”

“Đừng nói em bắt anh ăn hết mớ này nha?” Tôi cười gượng.

“Đương nhiên a ~ Có điều...” Nó cười, dang chân ngồi lên đùi tôi, một tay không an phận trượt lên ngực tôi, tay kia quét bơ, “Em không bắt anh ăn trực tiếp đâu nhé.”

Sau đó, nó từ từ cởi áo thun, quét bàn tay đầy bơ kia lên người mình: “Hôm nay em để dành sức lực đó nha ~”

“Vậy... quà sinh nhật... em sẽ?”

...

... ..

... ..

“Trần?”

Bên tai có tiếng gọi, tôi nỗ lực mở mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt to của nó.

“Làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?” Nó lo lắng sờ trán tôi, xúc tu lạnh lạnh.

Tôi ngây ngô lắc đầu. (Anh chỉ mộng xuân thôi :3)

Nó chớp chớp mắt: “Vậy sao anh cần gối hoài vậy?”

“Ế?” Tôi ngây người.

“Được rồi được rồi, tỉnh rồi thì dậy đi ~ Hai lão điên nói muốn đi hưởng tuần trăng mật ~ chúng ta cũng ra đi chơi đi

”

“ ... ”

===== Dấu ngăn cách đại biểu ngoài lề =====

Rau Câu: Trần ~ hôm nay sinh nhật em này ~ em muốn ăn rau câu ~ - ^ ^ -

Trần: = = . . . Chẳng phải sinh nhật em mới hôm qua còn gì?

Rau Câu: Đúng vậy.

Trần: Vậy sao mà còn nói hôm nay là sinh nhật?

Rau Câu: Nhưng hôm qua là tính theo lịch vũ trụ, hôm nay tính theo lịch của hành tinh Tasi a!

Trần: OTZ

Toàn văn hoàn

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã đọc bản biên tập của Cá. Hẹn gặp các bạn trong những bộ truyện khác nhé ~ ^ . ^

~Ngày lành nha !! XD XD

~Hà Ngư.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-rau-cau-nha-toi>